

ဆုထက်
BABE
THE
SHEEP-PIG

ကမ္ဘာကျော်
ဆိုးထိန်းဝက်ကလေး

ဘွေဘိ

Dick King-Smith

PYI ZONE READERS

Our three main national causes

- ❖ Non-disintegration of the Union - Our cause!
- ❖ Non-disintegration of the National Solidarity - Our cause!
- ❖ Perpetuation of national sovereignty - Our cause!

People's Desire

- ❖ Oppose those relying on external elements, acting as stooges, holding negative views
- ❖ Oppose those trying to jeopardize stability of the State and progress of the nation
- ❖ Oppose foreign nations interfering in internal affairs of the State
- ❖ Crush all internal and external destructive elements as the common enemy

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

“နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်”

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေး ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

Pyi Zone Readers Level 2
Elementary Level

ကမ္ဘာကျော် သိုးထိန်းဝက်ကလေး

ဘေ့ဘ်

THE SHEEP-PIG

DICK KING-SMITH

[ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး ၅၀၀]

Retold by Chris Grant-Bear

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

၁၃၆/၆၊ ၃၆ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၅၇၁၈၊ ၇၀၆၀၈၂

Fax - 253255, email - myoanginnwa@mptmail.net.mm

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း
၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊
အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
[၃၇၁/၂၀၀၀ (၅)]
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
[၁၁၇/၂၀၀၁ (၂)]

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ကိုကိုမြင့်
မျက်နှာဖုံးကာလာခွဲ
ALPHA

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)
၁၉၄၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

စာစီ - ပြည့်စုံကွန်ပျူတာ
အတွင်းဖလင် - ဇင်ဦးနှင့်ညီများ
စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

စာမူ မူပိုင်[©] - ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်
မျိုးအောင်(ရကုမ္ပဏီ)၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

[တန်ဖိုး -

1300

စာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစာ

အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား သင်ကြားရေးအတွက် သင်ကြားနည်းများစွာရှိသည့်အနက် ဘာသာစကားကို စာပေမှတစ်ဆင့် သင်ကြားခြင်း (Language Through Literature) မှာ ခေတ်စားသောနည်းတစ်နည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာစကားကို ဒီအတိုင်း အစိမ်းသက်သက် သင်ယူရပါက ယင်းမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ လူတို့သည် “ရသ” ကို တပ်မက်သည့် အားလျော်စွာ ရသစာပေကိုဖတ်ရှုရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားကို သင်ကြားခြင်းဖြင့် လေ့လာသူတို့ကို ဆွဲဆောင်ရပါသည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ရန် ယင်း၏ နောက်ခံယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့စရိုက်များကို သိနားလည်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ မိမိ လေ့လာမည့် ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်များကို ရောထွေးယှက်တင် တွေ့မြင်နိုင်သည့်နေရာမှာ စာပေပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား လေ့လာရေး အစီအစဉ် တစ်ရပ်အဖြစ် ရသစာပေမှ ရသဝတ္ထုများ၊ ရသကဗျာများကို မူရင်းအင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် ဘာသာပြန် ယှဉ်တွဲ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရသဟုဆိုရာ၌လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို လေ့လာမှု အရှိန်ရကာစ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်များအတွက် ၎င်းတို့ စိတ်အဝင်စားဆုံး ရသပါသောဝတ္ထုများကို မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ယှဉ်တွဲတင်ဆက်ထားပါသည်။ တင်ဆက်ရာ၌လည်း လေ့လာသူများအတွက် လွယ်ကူမှုရှိစေရန် မူရင်းဝတ္ထုများကို ရသမပျက်စေဘဲ လွယ်ကူသော အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားထားသော **Retold** များကို အခြေခံထားပါသည်။ သို့ပါ၍

လွယ်ကူလေ့လာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ အစီအစဉ်သည် လေ့လာ
သူများအတွက် အမှန်တကယ် အကျိုးရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ရသ
သည် စိတ်ဝင်စားမှုကို နှိုးဆွပေး၍ စိတ်ဝင်စားမှုက အားထုတ်မှုကို
ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ရသစာပေ ဖတ်ရှုရာမှသည် အင်္ဂလိပ်
ဘာသာစကား တတ်မြောက်ခြင်းဟူသော အားထုတ်မှု၏
အသီးအပွင့်ဖြစ်သည့် ပြီးမြောက် အောင်မြင်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်ရှိသော် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေကျိုး နှပ်သည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။

The Sheep-Pig

'Mum,' said Babe. 'Why can't I learn to be a sheep-pig?'

Who is Babe? And what is a sheep-pig?

Babe was a little pig with no mother. He came to live with Farmer Hogget and his sheepdog, Fly. Fly loved Babe and taught him many sheepdog lessons.

Babe was a clever, polite little pig. But Mrs Hogget wanted to kill Babe. She wanted to make a Christmas dinner for the farmer!

One day Babe helped his boss, Farmer Hogget – and he learned to talk to his sheep! Farmer Hogget made a plan. He wanted to take Babe to the British Sheepdog Trials!

Can Babe learn everything for the trials? How can he talk to the sheep at the trials? Can Babe be the best sheep-pig in Britain?

Dick King-Smith is an Englishman. He was a farmer for twenty years. He was also a teacher in a village school. He writes books for young people. Many of his books tell stories about farmers and their animals. He lives in a beautiful village in England with his family. Some of his other books are *The Fox Busters*, *The Hodgeheg*, *The Cuckoo Child*, *Martin's Mice* and *Noah's Brother*.

The film *Babe* is the story of *The Sheep-Pig*.

Before you read . . .

1 At the beginning of this story Fly, the sheepdog, says, 'People eat stupid animals. They don't eat clever animals. Dogs are clever animals.'

Do you think animals are clever? Which animals are clever? Which animals do you think are stupid? Why do you think this?

2 Babe wants to be the best sheep-pig. He works hard to learn his new lessons. What do you like to learn? What do you do best? Write down five things you like to do.

CHAPTER 1

'What's that noise?' Mrs Hogget asked. She looked out of her kitchen window. 'Listen. can you hear it? What's happening?'

Farmer Hogget listened. Then he looked at his watch and said, 'It's the party down in the village. Starts at two o'clock.'

'I know that,' his wife said. 'But what's that other noise?'

'It's a pig,' said Farmer Hogget.

'A pig!' Mrs Hogget listened again. 'Yes, it's a pig! But who's got pigs in our village? Everybody's got sheep round here, not pigs. Well, well . . . take this food for the party with you, and have a good time.'

Farmer Hogget drove to the village in his big **truck**. He went to look for the noisy pig. He found it in a small **sheep-pen** near the church.

'Morning, Farmer Hogget,' the man with the pig said. 'Do you want this pig? Can you say how heavy he is? Come on! Buy a ticket . . . it's only ten pence.'

'I'm a sheep farmer . . . I don't have pigs,' said Farmer Hogget. Then he looked at the little fat pig in the corner of the sheep-pen. Carefully, Farmer Hogget took the little pig in his arms. The pig was very quiet. It made no more noise.

'Well, well, he likes you! Come on, how heavy is he?'

'Fourteen kilos, I think,' he said.

The man wrote '14' in a book next to Farmer Hogget's name and telephone number. Farmer Hogget paid his ten pence and got his ticket. Then he drove home.

*Carefully, Farmer Hogget took the little pig in his arms.
The pig was very quiet. It made no more noise.*

In the kitchen Mrs Hogget listened to her husband's story.

She smiled. 'There's a lot of meat on a pig . . . I can make a good dinner or two out of a big, fat pig, you know . . . Oh, listen now, there's the phone.'

CHAPTER 2

Fly was Farmer Hogget's black and white sheepdog.* She was the mother of four young dogs. They were going to be sheepdogs, too. Fly looked at them and was happy.

'They're good, clever dogs. Soon they must leave me, but they're learning their lessons well,' she thought.

'Good boys,' Fly said. 'Stop now. Here's the boss.'

Farmer Hogget drove his truck into the yard. He took a box out of the back and carried it across the yard into the stable.

'What's in the box, Mum?' one of the young dogs asked.

'A pig,' Fly said.

'What's the boss going to do with a pig?' another dog asked.

'Eat it. People eat **stupid** animals,' Fly said. 'They don't eat clever animals. Dogs are clever animals.'

'So pigs are stupid, right, Mum?' the smallest dog asked.

Fly stopped and thought for a minute. Were pigs stupid? She didn't know a pig, but she wanted her children to think that she was clever and knew everything.

'Yes, they're stupid. Now, come on, let's look in the stable.'

In one corner of the stable there was a big box for Fly and her family. Now there was another box next to it. The young dogs looked into the box and saw the little pig.

The pig put his head up and looked at the dogs. It wasn't afraid, but it was very unhappy. Fly looked at the pig.

* sheepdog: a farmer's dog. A sheepdog works with sheep. It moves them round the field. A sheepdog is a very clever animal.

'Well, he's only a very small pig,' she thought. 'Maybe he's not stupid. Perhaps I made a mistake.'

Quietly, Fly said, 'Hello. Who are you?'

'I'm a **Large** White pig.'

The four young dogs started to laugh. 'You're a Large White pig! How big's a small white pig, then?'

'Be quiet!' their mother said. 'What's your name, little pig?'

The little pig was very sad. 'I don't know. My mother called all my brothers and sisters the same name. She called us all "Babe".'

The young dogs started to laugh again. 'Stop that noise! Go outside and play in the yard, I want to talk to this pig,' Fly said.

The dogs ran into the yard. Fly jumped into the big box next to the pig. 'Babe's a lovely name,' Fly said. 'Can I call you Babe?'

The pig started to cry. 'I want my mum,' he said very quietly.

Fly looked at the pig. 'Listen, Babe. All animals learn to leave their mothers. My young dogs are going to leave me soon. They're going to work in another village. I'm going to be sad. But you can live here with me. The boss isn't bad, we can have a good time here together.'

Babe looked at the big black and white sheepdog. 'She has four children. She's a good mother,' he thought. 'And I liked that boss man . . .' Suddenly Babe wasn't sad. 'Thank you, Fly,' he said. 'Perhaps I can be happy here with you.'

Later that evening, Farmer Hogget and his wife came to the stables to look at the pig. Babe was in the big box next to Fly and the young dogs.

'Well, what a picture,' said Mrs Hogget. 'The pig and Fly are sleeping together. That little pig has a new mother! He

doesn't know he's soon going to be on my dinner table.'

Farmer Hogget didn't look at his wife. He said nothing. Mrs Hogget left the stable and went back to her kitchen. The farmer opened the door of Fly's box and called his dog's name. Fly came and sat next to him – and the pig came too.

'Sit,' Farmer Hogget said.

Fly sat. Babe sat. Farmer Hogget looked at the two animals.

'Now what's happening here?' he asked.

CHAPTER 3

Fly now had a family of five, not four. Fly showed Babe everything on the farm and he met all the animals in the yard. He did not see the sheep. They were all in the north field far away from the yard.

Then Fly remembered something. 'Babe,' she said. 'You mustn't go into Mrs Hogget's kitchen. I can go in, but you must wait outside.'

'Why can't a pig go into the kitchen?' Babe asked.

One of the young dogs said very quietly, 'You wait, little pig. One day Mrs Hogget is going to take you into the kitchen!'

'Pigs don't go there, that's all,' said Fly. But she thought, 'One day, perhaps, why not? Babe is as clever as my dogs!'

Every night Babe slept in the box with Fly and her family.

'You're a good . . . boy,' Fly said. She smiled. 'I nearly said a good dog!'

Next morning Fly said, 'Babe, I'm going with Farmer Hogget. We're working with the sheep. You stay here with the boys.'

Fly and Farmer Hogget went to the north field.

'Well,' Babe said, 'why can't I learn to be a sheep-pig?'

'What's sheep?' Babe asked the young dogs.

'Don't you know that, you stupid little pig?' one of them answered. 'Sheep are stupid animals. They have thick coats. Dogs help the boss to work with sheep.'

'Why do you help with sheep?' Babe asked.

'Because we're sheepdogs!' they all said together. They ran out of the stable into the yard.

The next week Fly's young dogs left. They went to work with sheep farmers in other villages. Fly was sad but she had Babe.

'I'm happy, Babe. I have you here,' she said. But she knew that Mrs Hogget wanted to kill Babe. She wanted to make a good Christmas dinner for Farmer Hogget.

'Mum,' Babe said, 'are your dogs going to work with sheep?'
'Yes, Babe,' Fly said. 'They're sheepdogs.'
'You're a good sheepdog, too. The boss likes you.'
'Yes, he does,' said Fly.
'Well,' Babe said, 'why can't I learn to be a sheep-pig?'

CHAPTER 4

One morning Fly and Babe sat in the yard with the other animals. Some ducks played in the water. Fly looked at Babe and at the ducks.

Fly said, 'Do you want a sheepdog lesson, Babe? It's very difficult to get all the ducks together. Do you want to try?'

'Oh, yes please, Mum!' Babe said.

The pig watched the ducks carefully.

'OK,' Fly said. 'You must move in behind the ducks. Sheepdogs always run behind the sheep. The boss speaks a different language with sheepdogs. He says "Away to me" – that's right, and "Come by" is left. Do you understand? Are you ready? OK. Away to me, Babe!'

Babe started to run round the ducks. He had short legs but he ran very fast. He tried to catch the ducks, but they ran in twos and threes, here and there, all round the yard.

'Come and sit down, Babe. You're tired. Ducks are very stupid animals,' Fly said.

'But why can't I move them nicely?' Babe asked. 'They don't listen to me. Why not?'

'You're a young pig, Babe. You don't know your lessons very well. Perhaps next time . . .' Fly said.

'Can I ask them **politely** to listen to me, Mum?' Babe asked.

'Oh, Babe . . . ask them politely! They won't listen to you.'

You must *tell* them, not *ask* them! They're stupid and sheep are stupid, too. Dogs are clever, remember.'

'But I'm a pig.'

'Yes, you are, and pigs are clever too,' Fly said.

Later that morning Babe met his first sheep. Farmer Hogget put an old sheep in a big box in the stable — the sheep was ill. Babe tried to look into the box but his legs were too short.

The old sheep said, '**Wolves!** Wolves! They never stop: go here, go there, do this, do that . . . all day, every day. What do you want now?'

'I'm not a **wolf**,' Babe said.

'I know that,' the old sheep said. 'You're a sheepdog, I hear. You're bad, too. Go away, wolf.'

Babe climbed up and looked into the box. 'See . . . I'm not a sheepdog. I'm a pig, a Large White. My name's Babe. What's yours?'

'Maaaa,' the sheep said. 'But I'm ill. And I'm old now.'

'Well, you have a very nice name,' said Babe. 'Go to sleep now, Ma. You'll soon be better; the boss is a good man.'

Next morning Fly went to work and Babe talked to Ma.

'Good morning, Ma. Are you better today?' he asked.

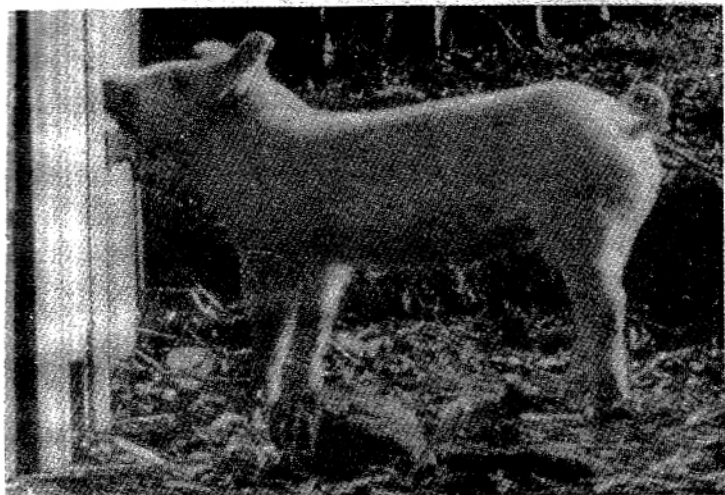
'Well . . . you *are* a polite little animal. Better than a wolf. Wolves are very bad,' she said. 'Some wolves can kill sheep!'

'Oh, no! Fly isn't bad,' Babe said.

'Who's Fly?' Ma asked.

'She's my m— she's our dog here . . . works with the boss,' Babe said.

'Is that her name?' Ma asked. 'No, she's not a bad wolf. But she isn't polite. She runs round and says we're stupid. Now you're a very polite animal. You talk politely to me. You ask

Farmer Hogget put an old sheep in the big box in the stable – the sheep was ill. Babe tried to look into the box but his legs were too short.

me things. You don't think sheep are stupid. You're different, Babe.'

CHAPTER 5

Mrs Hogget was in the yard with Farmer Hogget.

'Look at that pig! He's running round and round the yard. He isn't going to be fat before Christmas. And I want to kill him for Christmas dinner. Oh well, I can wait ... we can eat him at Easter. What's his name?'

'Only "Pig",' answered Farmer Hogget.

He liked to see the pig in the yard with the ducks. Sometimes the ducks walked very nicely in front of the pig, too. Farmer

Hogget did not want to kill the little pig. It was very clever.

Ma was better now. Farmer Hogget put her back in the north field with the other sheep. Babe wanted to meet the sheep.

'Sheep are interesting,' he thought. 'I want to see them and I want to see Ma again. I have a plan. Next Wednesday is market day. The boss and Mum are going to market in the next village. So I can go to see the sheep!'

Babe watched everything very carefully. Fly sat in the back of the truck and Farmer Hogget drove out of the yard and down the road. He went to the market in the next village.

But other eyes watched Farmer Hogget going to market, too! Two men were behind the trees near the road. They watched the truck. Why? What did they plan to do?

Babe came out of the stable and ran up to the north field. It was a very big field. He looked round the field. Where was his new friend, Ma? Where were all the sheep?

Suddenly Babe heard a noise. He looked to his right. A lot of sheep ran up the field. Then he saw two thin black dogs behind the sheep. Babe did not know these dogs. Who were they? Why were they in Farmer Hogget's field? And why were two men there?

The sheep ran all round the field. They were very afraid.

'Wolf! Wolf!' an old sheep said. 'Danger! Danger!'

'It's you, Ma!' Babe said. 'What's happening here? Who are those men?'

'Hello, Babe,' Ma said. 'Those men are bad. Their dogs are bad, too. They know that Farmer Hogget and Fly aren't here. They want to catch us . . . they want to put us in their old truck.'

'What can we do?' Babe asked.

'Do? Nothing, Babe,' Ma said. 'These dogs are very clever. Please run away, Babe.'

'I'm going to run,' said Babe, 'but I'm not going to run away! My Mum isn't here to help. But I'm not afraid. I must help you.'

Quickly Babe ran round and stood in front of the sheep. He looked at them and started to speak.

'Please, stop and listen!' he said. 'Don't be afraid! Please stop, you good, clever sheep! These dogs aren't going to catch you.'

Suddenly the sheep stopped. They all looked at Babe.

'Isn't he nice? What a polite animal!' they all said.

Then one of the dogs ran in front of Babe. The two men ran across the field and tried to hit Babe but he ran between their legs and Ma ran next to him.

'They're afraid now,' said Ma. 'They won't stay here now, with all that noise!'

In her kitchen Mrs Hogget heard all the noise and called the police. They came to catch the men, but the men drove away quickly with their dogs, but not with any sheep. Farmer Hogget's sheep quietly walked up the field together with Babe.

At six o'clock Farmer Hogget came home from market. His wife told the story about the bad men.

'Oh, what a day! You left here early and these two men came. They tried to catch your sheep, up in the north field . . . then the police came here. Everything's OK now . . . You must thank him.'

'Who?' asked Farmer Hogget.

'Him!' Mrs Hogget said and she looked at Babe. 'I don't know why and I don't know how . . . but he's a very clever

pig. He was up in the north field with the sheep. He wasn't afraid . . . not him! He can stay with us, in the family. I'm not going to kill him now! Oh no! Never! What do you think, my dear?

Farmer Hogget smiled slowly.

CHAPTER 6

The next morning Farmer Hogget wanted to take Babe and Fly to work in the north field with the sheep. He did not tell his wife.

'Come, Fly. Come, Pig,' he said.

'The boss is happy, Babe,' Fly said. 'You were a very clever pig yesterday. His sheep are OK. You can watch me work today.'

They arrived at the field and Farmer Hogget opened the big gate.

'Sit here and be quiet, Babe,' Fly said. 'I'm going to work with the sheep.'

Babe sat down quickly and watched everything. Farmer Hogget wanted the sheep to move down the field.

'Come by!' said Farmer Hogget to Fly. The sheepdog ran up the field. She ran behind the sheep.

'Go down the field!' she said to the animals. 'Down the field!'

Not one sheep moved. They looked at Fly and began to make a noise. They spoke sheep language. Fly and Farmer Hogget did not know this language, but Babe did.

The sheep were unhappy. 'Why are you not polite?' the sheep asked. 'Why don't you *ask* us to go down the field? We don't want you, wolf! We want Babe! We want Babe! Babe! Ba-a-a-a-be!'

Now Fly was angry. Suddenly she ran at the sheep in the front. One old sheep fell and the other sheep were afraid. They started to run all round the field.

'You aren't polite! You a-a-a-a-aren't polite!' they said. Farmer Hogget waited at the gate, but the sheep did not come down the field.

'Down, Fly,' Farmer Hogget said. 'And stay!'

He looked carefully at the animals, then he looked at Babe. The pig sat by the gate.

'I'm going to try something different,' Farmer Hogget said. 'Stay, Fly!' he said. 'Come, Pig!'

Babe looked at him. 'What does Farmer Hogget want?' he thought.

'Away to me, Pig!' Farmer Hogget said quietly.

Babe ran into the field and turned right. His little legs moved very fast. In the centre of the field he sat and waited. The sheep were very noisy. They talked loudly together. But Babe understood every word.

'Good morning, sheep,' he said. 'How are you today?'

'Hello, Babe,' one of the sheep said. 'Nice to see you again.'

'Good morning, Babe,' said another sheep. 'We're ha-a-a-appy to see you. You're a polite anima-a-a-a-l.'

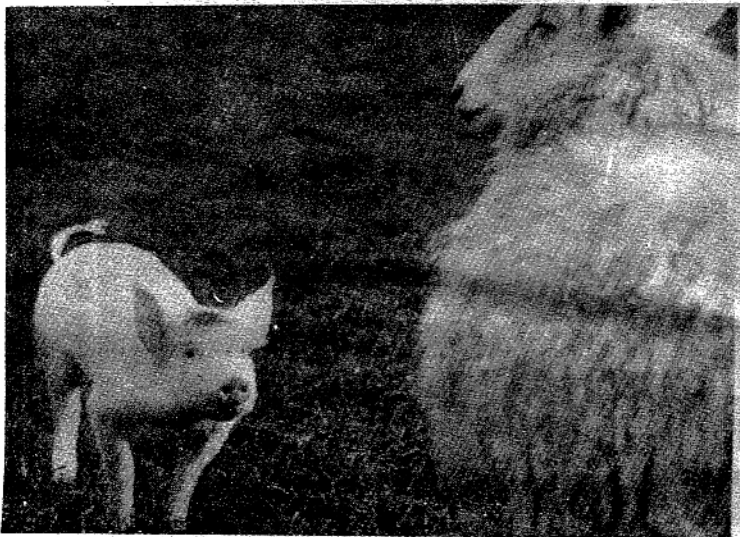
Then Babe heard Ma. 'What's happening now? Why are you here? Where's that wolf?'

'She's not a wolf . . . remember, Ma? Fly's a sheepdog.'

'OK. She's a sheepdog. But why are you here? What do you want, Babe?' asked Ma.

'I want to be a sheep-pig,' Babe said.

'Do you now? Well, well . . . a sheep-pig,' Ma said. She looked at all the other sheep. 'Listen to me, everybody. This little pig is very good and clever. He was also very, very polite in the stable. He *asked* me to go somewhere, he didn't *tell* me.'

'I want to be a sheep-pig,' Babe said.

'Do you now? Well, well . . . a sheep-pig,' Ma said.

Sheep aren't stupid and he knows that. We're clever, we are.'

'We are!' the sheep said. 'We are! We are! We a-a-a-re!'

'OK,' Ma said. 'Now what can we do for you?'

Babe looked at Farmer Hogget. He wanted the sheep to go into the sheep-pen in the corner of the field.

Babe looked at the sheep. In a quiet voice, he said, 'Good heep, can you please walk to the gate? Farmer Hogget is waiting. Not too fast, please. Don't run . . . very slowly . . . all together, please.'

The sheep were happy to help Babe. Quietly they walked down the field to the gate and went into the sheep-pen. Nobody rushed. There was no noise.

'Good work,' Babe!' Fly said. 'You did that job beautifully!'

'Thank you very much, sheep,' Babe said. 'Thank you.'

'Thank you, Babe,' said the sheep. 'Tha-a-a-a-nk you! You're going to be a very good sheep-pig, Ba-a-a-abe!'

Farmer Hogget was very happy.

'There's a clever pig,' he thought. 'Is he going to be a . . . ?'

'Good Pig,' he said and he closed the gate.

CHAPTER 7

Every day after that Babe went to the sheep fields with Farmer Hogget and Fly. Together they moved the sheep and put them in their sheep-pens. They worked very hard.

At night Fly and Babe talked in the stable.

'I like this work,' Babe said. 'Does the boss like me, now?'

'Yes, he does,' Fly said. 'You do the job very well, Babe. Sometimes I think the sheep know . . .'

'They do, Mum. I ask them . . .'

'You can't *ask* sheep anything, Babe,' said Fly. 'You must *tell* them, remember?'

'Yes, Mum. But . . . can I work with the boss sometimes too? Is that OK?'

'Oh, yes, Babe, that's no problem. I ran up those fields and down those fields thousands of times. Sometimes I'm very tired. I'm not young now. I'm very happy to sit and watch you, Babe.'

So Babe started to work every day with Farmer Hogget. Fly sat and watched the pig carefully. He knew his lessons well now.

'Isn't he clever?' Farmer Hogget said. 'He can move sheep and take them to their sheep-pens. He can take a lot of sheep through the gates and he can take one sheep to the stable.'

Farmer Hogget was very happy. Babe was happy too.

'Mornin' Ma,' he said. 'Boss wants you to sleep in the stable.'

'Wha-a-a-at? Again?' Ma said. 'Must I go inside?'

'Yes, Ma. You're ill again. Come on now, please,' Babe said.

'OK Pig. You a-a-a-a-are so polite. I like you,' said Ma.

Farmer Hogget started to make a plan. 'I want to take Babe to the sheepdog trials,' he thought. 'Sheepdogs work at trials. People from the town and other farmers come to watch them. Babe can sit and watch too. But I'm not going to tell my wife.'

Next day Fly worked the sheep and Babe watched. The sheep were afraid.

'Wolf! Wolf!' they said and they ran round and round the field.

'Quickly! Go! Go into your sheep-pens,' Fly said. She was never polite to them.

'We want Babe!' the sheep said. 'We want Ba-a-a-a-abe!'

They ran into the sheep-pens but they were not happy.

'Easy, Fly,' said Farmer Hogget. 'Easy, old girl!'

He never said 'Easy' to Babe.

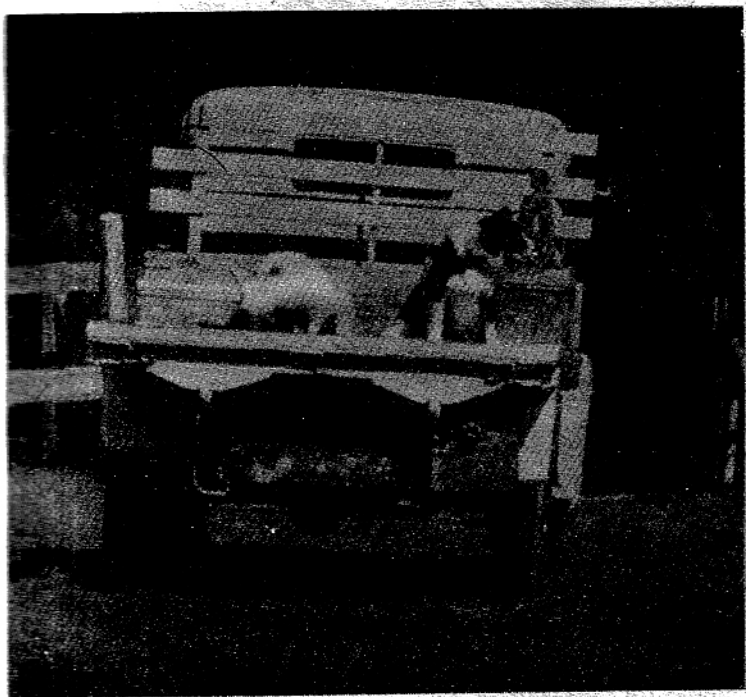
It was a sunny morning. Farmer Hogget put Fly and Babe into the back of the big truck.

He drove ten miles to another village. Many farmers from other villages were there with their sheepdogs.

'I want to watch the other sheepdogs but nobody is going to see my . . . my sheep-pig!' he said. The truck stopped at the end of the road. 'This is a very good place to leave the truck. Now nobody knows we're here. Come, Fly! Come, Pig!'

Farmer Hogget walked quickly.

'Where are we going, Mum?' Babe asked. 'What are we going to do this morning?'

It was a sunny morning. Farmer Hogget put Fly and Babe into the back of the big truck.

'I don't know,' answered Fly. 'Perhaps the boss wants you to see something.'

They were near some large trees. Farmer Hogget stopped.

'Down, Fly. Down Pig, and stay!' the farmer said and he sat down beside Fly under the trees.

'Wants me to see what?' Babe asked.

'The trials,' said Fly. 'They're for sheepdogs and their bosses. Each dog tries to move the sheep quickly from one place to another. Every trial is different. Today the sheep must go down the field into a big sheep-pen. Then the dog must take only

three sheep and put them into another sheep-pen. Then the dog must put all the sheep back together again in the big sheep-pen.'

'Is that all, Mum?' Babe asked.

'Yes, but it isn't easy. You must run quickly. You can't make a mistake. It's difficult work, Babe. Watch and you'll see.'

Babe looked at the dogs. Yes, it was very difficult work. The sheep ran very fast and the dogs made some mistakes at the gate.

Babe watched everything. Farmer Hogget watched Babe and Fly watched her boss and her clever Babe.

The trials finished in the afternoon and Farmer Hogget drove his two animals home in the truck.

'What's the boss going to do?' Fly said. 'Does he think Babe is as clever as . . . no! All the other farmers will laugh . . . he's clever but not a . . . sheep-pig!'

Then she remembered something. She looked at Babe.

'Weren't the dogs at the trials clever, Babe?' she asked.

'Oh, yes, Mum,' Babe said. 'They were very clever. But here's the problem . . . they weren't polite!'

CHAPTER 8

Farmer Hogget thought about his plan every day. He put two gates in the centre of the field. Babe asked the sheep very politely to go through the new gates. The farmer made a new small road in the field. Babe asked the sheep to go very quietly down the new road. The sheep were happy to work with Babe.

Then Farmer Hogget made two new sheep-pens in two different corners of the field. The gates for the sheep-pens were very small. Every day Fly took five sheep to the north corner of the field and waited there with them.

Then it was Babe's job to move the sheep.

'Away to me, Pig!' the farmer said, or 'Come by, Pig!' and Babe ran fast to the corner of the field. Farmer Hogget always looked at his watch. There was one problem. Babe must run faster.

Fly watched everything carefully.

'Yes,' she said, 'Babe is clever. The sheep always go with him. But he knows all the sheep here. At the trials it's going to be different sheep. What's going to happen then? Can he work with them?'

That night she ate her dinner in the stable with Babe. She looked at him carefully.

'He's a big boy. He likes his food, but he eats too much!' she thought. 'He eats a very big dinner every night. Now he's too fat.'

Babe finished his dinner and sat down. He was happy.

'Babe, do you like this . . . sheep-pig's job?' Fly asked.

'Oh, yes, Mum!' Babe said.

'Do you want to be a better sheep-pig?' Fly asked. 'Perhaps the best?'

'Yes, I do, Mum. But how can I? Dogs run faster than pigs. That's a big problem.'

'I can help you. You can do two things. You must run more every day. And run fast . . . up the field, down the field, round the yard again and again.'

'OK Mum,' Babe said. 'What's the other thing?'

'Don't eat so much food. You're too fat, Babe,' Fly said.

'OK. I can do that,' Babe said. 'I can eat a smaller dinner.'

Babe started to run round the yard every morning. In the afternoon he ran up and down the fields. Every day he ran. He ran faster and faster. Every night he ate a smaller dinner.

A week later, Farmer Hogget looked at the pig.

'Well, well, that pig's not too fat now. He's bigger, too, and stronger. And he runs faster. What a good sheep-pig!'

One beautiful morning Fly said, 'Are you ready, Babe? It's time to run. Go to the south field this morning. I'll wait here.'

Babe left and Fly went to sleep.

Babe went into the yard. He was very happy. He wanted to see Ma and the other sheep. He wanted to say 'Good morning, everybody! Isn't it a lovely day?' He ran to the south field.

Where were the sheep? He looked round the field. Then he heard a sound in the corner of the field.

'Wolf! Wolf! Help! Help!'

'What's happening?' Babe said and he turned to look.

There were two large bad dogs in the field! Babe remembered Ma's words, '*Some wolves can kill sheep!*'

He ran down the field. He was not afraid.

The noise was worse now. The sheep were in every corner of the field. They were very afraid. Some sheep tried to jump over the gate but they fell.

One young sheep said, 'Help me! Help me!'

One sheep was in the centre of the field. The dogs moved in and the sheep said, 'Wolf! Wolf! It's going to kill me!'

Now Babe was very angry. 'That dog's going to kill the sheep,' he thought. 'I must do something!'

Babe ran at the smaller, brown dog. His teeth went into the dog's back and he threw the dog away from the sheep. The dog ran quickly to the gate. It was very afraid now.

*Babe was very happy. He want to see Ma and the other sheep.
He wanted to say 'Good morning, everybody! Isn't it a
lovely day?'*

Then the other dog came nearer to Babe. It was bigger and stronger than the small dog. It wasn't afraid!

Again Babe showed his teeth – this time to the big dog. The big dog started to fight. Babe put his teeth into the big dog's back legs. The big dog pushed Babe hard but Babe wasn't afraid! He was angrier now. Then Babe put his big teeth in the dog's back and threw the dog into the corner of the field. The dog tried to fight again, but Babe was too strong. The two dogs ran out of the field.

Babe ran to look at the sheep. They were all in the centre of the field together. One sheep was very ill. It was Ma!

'Ma! Ma!' Babe said. 'Are you OK?'

'Is that you, Babe?' answered the old sheep. She tried to turn her head to Babe. 'I can't see you.'

'It's OK now, Ma. The dogs ran away,' Babe said.

'Far, far, fa-a-a-ar away,' all the sheep said together.

'It's going to be OK, Ma,' Babe said. 'The boss is coming.'

Ma said nothing. She closed her eyes. Everything was quiet.

The sheep looked sad. There was no noise in the field.

'Oh, Ma!' Babe cried.

'Ma! Ma! Ma-a-a-a-a-a!' all the sheep cried together.

Farmer Hogget and Fly came into the field.

'Where are all the sheep? What's happening?' asked Farmer Hogget. 'Come by, Fly!'

Then he saw the sheep. He saw old Ma.

'Who killed this sheep?' asked Farmer Hogget.

He looked at Babe. His face was very angry.

CHAPTER 9

'Go home, Pig!' Farmer Hogget said. 'Go home!'

Babe did not understand. 'Why is he angry? Why must I go home? I want to stay here with Fly,' thought Babe.

But he was a good pig and he went home. The farmer put Ma in his truck. Then Fly moved the sheep and put them in the sheep-pens. They went very quietly this time.

'Stay, Fly!' Farmer Hogget. 'I'm going to the farmhouse.'

Babe was in the stable. He felt very, very sad. It was not a good day now. In the morning he was happy but he felt very different now.

'Why is the boss so angry? I helped the sheep ...' thought Babe.

He sat at the door of the stable. He saw the truck. It came into the yard. He saw the boss. Farmer Hogget went into the house and came out again. What was that long, black thing in his hand?

'Come, Pig!' he said. His voice was angry and hard. At that minute Mrs Hogget heard the phone in the kitchen.

Babe followed the farmer into the stable. He sat down and waited. 'Is that long, black thing for me? Does it make food or something? The boss is putting it very near my mouth.'

'Hogget! Where are you?' Mrs Hogget said. She looked out of her kitchen window. 'There's bad news. Where are you?'

'Here, wife ... in the stable,' Farmer Hogget said. He put the long, black thing in the box next to Babe. 'What's happening?'

Mrs Hogget ran to the stable door.

'Oh! There you are,' she said. 'That was the police on the

phone. They're telling all the farmers the same news. There are two bad dogs near here. They killed six sheep in the next village last night. One big black dog and a smaller brown one. You must try to kill them! Go and see our sheep! Go quickly! Are our sheep OK?

'Yes,' answered Farmer Hogget. 'Our sheep are OK.'

Mrs Hogget went to the kitchen and Farmer Hogget walked into the yard. Babe followed him.

'Sit, Pig,' he said quietly. His voice was not hard now. He looked carefully at Babe's face. He saw some brown hairs and some black hairs near the pig's mouth.

'Well, well,' he said. 'You weren't afraid. Aren't you a clever little pig?'

Fly waited in the field. She was not happy.

'Who killed that old sheep?' she said. 'Some dogs can kill sheep . . . but a sheep-pig cannot kill a sheep! I must know!'

Fly went to ask the sheep in the pens.

'Who killed that old sheep?' she asked. 'Was it the pig? Was it Babe? Tell me, you stupid animals!'

'Wolf! Wolf!' one sheep said.

'Was it or wasn't it Babe, you stupid things?' asked Fly.

'Ba-a-a-abel!' another sheep said.

'I must know,' Fly thought. 'Can I ask them? Babe is always polite . . . he asks them.' She looked at the sheep. 'Please . . .' she said. 'Good, clever sheep . . . please tell me.'

The sheep looked at Fly. '*The wolf is asking us!*' they said.

'Babe! Ba-a-a-abe came! The wolves ran awa-a-a-ay! Babe came! The wolves ran awa-a-a-ay!' they all said together.

Babe was not a bad sheep-pig. He was the best!

'Thank you, good, clever sheep. Thank you!' Fly said.

Farmer Hogget and the pig came into the sheep pen.

'Well, now,' Babe said to Fly. 'Aren't you polite?'

CHAPTER 10

Farmer Hogget and his wife were very happy. The farmer gave Babe a lot of food, but Babe ate only his small dinner. So Fly ate Babe's food and she got fatter and fatter.

Babe now went into the kitchen with the dog and Mrs Hogget. One day Farmer Hogget came into the kitchen for his dinner. Fly and Babe were there. They sat next to him and they watched the news on television together.

'That pig likes television,' said Mrs Hogget. 'Isn't he a good little pig? But he's not little, now . . . he's big and strong. He's more clever than a dog, too. Perhaps he can learn to work with sheep! What do you think, Farmer Hogget?'

Farmer Hogget smiled. 'I'm not telling her about my plan,' he thought. 'I'm going to take Babe to the British Sheepdog Trials. I never tried with my sheepdogs, but now I have Babe. We're going to try to be the best! Perhaps we'll be on television!'

The plan was easy. 'I'm going to take Fly with me. The farmers will see me with a sheepdog at the trials. But at the last minute I'm going to put Babe in the field with the sheep.'

He read the paper about the trials. It said: British Sheepdog Trials. Name of Farmer and Name of Animal.

'That's good,' Farmer Hogget said. 'It says "Animal", not "Dog", so I can write "Pig".'

Farmer Hogget and Babe started to work very hard.

'We must be ready next week,' Farmer Hogget said. 'Babe is going to work with the sheep every morning and every afternoon.'

Babe brought the sheep up the field, through the gates and into the sheep-pens. He moved five sheep into the big sheep-pen and two sheep into the small sheep-pen. He did very well.

Every night after dinner Babe and Fly talked in the stable.

'Mum,' said Babe. 'I am going to try to be the best at the sheepdog trials. You're a clever sheepdog, too, but Farmer Hogget only put my name on the papers. Is that a problem?'

'No, Babe,' answered Fly. 'It's not a problem. I'm older now and fatter! I want you to be the best. And you *can* be the best, Babe!'

But Fly knew some things. The sheepdogs ran faster than Babe. Farmer Hogget's sheep knew Babe. He asked them politely to go into the sheep-pens.

'The sheep at the trials will be different,' Fly thought. 'Can Babe talk to them? How can he move them into the sheep-pens quickly? I must ask our sheep.'

The next evening Fly went to the field. The sheep all listened very carefully.

'Good evening, good, clever sheep,' Fly started. 'Can you help me, please? Babe is going to the British Sheepdog Trials with Farmer Hogget. They want to be the best. But there's a problem.'

She told them the problem. 'They'll be different sheep at the trials . . . what can he say to them? He can ask them politely, but they never saw a sheep-pig before . . . so what can he do?'

'**Password,**' one of the sheep said.

'Password, pa-a-a-a-assword,' all the sheep said together. 'Babe must learn the password.'

'What's that?' asked Fly.

'All sheep know the pa-a-a-assword. Young sheep learn it from their mothers. Mother sheep say the password and little sheep don't run away!'

'Please, what is the password?' asked Fly. 'Please tell me, good, clever sheep . . . it's for Babe.'

The sheep were quiet.

'It's for Babe,' one little sheep said. 'For good Ba-a-a-abe.'

They all spoke together

'We can be he, we can be she,

But we're all sheep, you can see.

We cannot read or write a book

But we're not as stupid as we look.'

Fly asked, 'Is that the password?'

'A-a-a-a-a-a-a-a-r,' said the sheep.

In the stable that night Fly told Babe the password.

'I don't understand it, Mum,' the pig said.

'Learn it by heart, Babe,' Fly said. 'Don't you want to be the best?'

'It's for Babe,' one little sheep said. 'For good Ba-a-a-abe.'

CHAPTER 11

It was early morning. Farmer Hogget stood in the yard and looked at the sky.

'It's going to rain today,' he said. He went into the farmhouse and got his raincoat.

In the stable Fly looked at Babe. 'Today's the day, Babe! The day of the British Sheepdog Trials. And you, Babe, are going to be the best!'

She looked at the pig carefully.

'But you're so dirty! Playing with those ducks again?' she asked. 'I know you are a Large White, but nobody can see your colour. What can we do?'

At that minute Farmer Hogget came into the stable.

'Come, Pig,' he said. 'Time to wash you. Let's go!'

He washed Babe carefully in warm water, from his head to his short legs. Half an hour later, Babe was nice and clean.

Mrs Hogget opened the kitchen window. 'Breakfast's ready!' she said. 'What are you doing? Why are you washing the pig? Aren't you going up to the trials today? Is the pig going with you? People are going to laugh at you with a pig in the truck. What's he going to do at a sheepdog trial? Is he going to sit and watch?'

'No,' Farmer Hogget answered.

'Well then, what? He isn't going to . . . ' she said. She looked at Farmer Hogget and she looked at Babe. Then without another word she closed the window.

After breakfast Farmer Hogget was ready to leave. Fly sat in the front of the truck and Babe sat in the back.

Mrs Hogget looked at the two animals.

'Good boy,' she said to Babe and 'Good girl,' to Fly. To Farmer Hogget she said, 'Goodbye . . . take this food with you . . . and your raincoat. It's going to rain later. Do you know the road? Please drive carefully . . . not too fast with these animals. See you later!'

'Two o'clock,' Farmer Hogget said. 'On television.'

He drove out of the farmyard.

At two o'clock Mrs Hogget sat down to watch television. It was raining at the trials. A man spoke to the farmers.

'The trials start here. The farmer stands at the gate and the dogs start from here, too. The animal can run left or right to move the sheep. Each dog has ten sheep to work with. The sheep must come through the Village Gate and round it. Then the sheep must go through the Away Gates, turn right, and go through the Green Gates. Then turn left to the Village Sheep-Pen. Five sheep must stay in the Village Sheep-Pen and the other five go to the small Catch Sheep-Pen by the gate.'

'Talk, talk, talk,' Mrs Hogget said. 'All those gates and everything. Why can't we see the farmers and their dogs? I want to see Fly and Farmer Hogget . . . not Babe. He'll stay in the truck. Why isn't Babe here with me to watch these trials on the television? That pig likes television. Too much talk, talk, talk. I don't like too much talk. I'm going to work in the kitchen.'

She left the room. On the television the first farmer and his dog started work.

CHAPTER 12

Hogget, Fly and Babe watched the first dog carefully. The truck was under some large trees in the corner of the car park. Nobody saw the farmer and his animals.

'It's very windy,' Farmer Hogget thought. 'It's very difficult for the sheepdogs today.'

The first dog got seventy **points** out of a hundred.

All the dogs tried to get one hundred points. Dogs from Scotland, England, Ireland and Wales all tried to move the sheep quickly. There were big dogs, little dogs, black dogs and brown dogs. Some dogs got more points than other dogs. The best dog got eighty-five points.

Mrs Hogget was in front of the television again. She listened carefully.

'One more to go,' said the man on the television. 'The best dog has eighty-five points. That's very good. The dogs have a very difficult job today. But we have one more farmer . . .'

And there was Farmer Hogget on television!

'Well, well, look at him! And look at our dog, Fly!' she said.

The man spoke again. 'This is farmer Hogget with Pig. What a name for a dog! . . . And the dog's too fat . . . wait a minute, the dog is going . . . What's that? . . . Can you see that?'

Mrs Hogget and thousands of other people looked at the field. Fly went to the car park and a Large White pig ran into the field in her place!

Babe stood next to Farmer Hogget and waited. There was a lot of noise from the other farmers. Some people started to laugh. Babe and Farmer Hogget waited quietly.

The man spoke again. 'Well, the papers for the trials said

Babe stood next to Farmer Hogget and waited.

"Animal" not "Dog", so Farmer Hogget can work with a . . . sheep-pig! Ha, ha! We'll finish the trials today with a good laugh.'

Everybody laughed at Farmer Hogget and Babe as they went to the middle of the field.

'Away to me, Pig,' Farmer Hogget said quietly.

Babe started to run left, behind the sheep. He ran fast. Some people laughed, but other farmers watched the pig carefully. His little legs went faster and faster.

Babe ran to the sheep. He spoke the password in a loud voice. *'We can be she, we can be he, But we're all sheep, you can see. We cannot read or write a book, but we're not as stupid as we look.'*

The rain fell and it was very windy. He saw the ten sheep at the gate. Twenty eyes looked at Babe. They listened to him.

Babe spoke again, *' . . . but we're not as stupid as we look. Good afternoon, good, clever sheep. How are you today? It isn't nice to work in the rain, but . . .'*

Babe heard the noise of excited sheep voices.

'How can he know the pa-a-a-a-assword? What a polite pig!'

'Not the same as the ba-a-a-a-ad wolves!' they said.

'What do you wa-a-a-ant? How can we help you, young ma-a-an?'

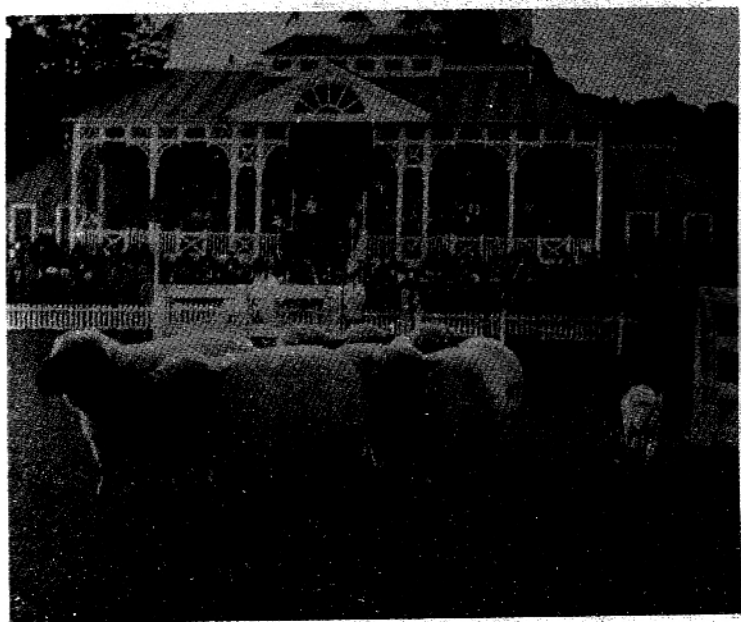
Quickly, Babe told them.

'And can you move all together, please? Not too fast, not too slow. Walk through the Village Gates over there. Then turn to the right, go through the Away Gates and the Green Gates. Then please turn left into the Village Sheep-Pen. Then the five biggest can go into the Catch Sheep-Pen by the gate.'

People waited. Mrs Hogget watched at home.

'What's the pig going to do?' everybody said.

Suddenly, the sheep began to walk through the Village Gates,

*'And can you move all together, please? Not too fast,
not too slow.'*

with Babe behind them. They walked together, heads up, in twos. Twenty points!

They turned right. They looked at Babe and they went quietly through the Away Gates. Well done! Forty points!

Nobody laughed now. The ten sheep walked two by two through the Green Gates. Well done! Sixty points!

Now a more difficult job. The sheep turned right and walked into the big Village Sheep-Pen. Eighty points!

Nobody laughed now. Everybody spoke at the same time.

'Isn't he good?'

'What lovely work!'

'But can he put five sheep into the Catch Sheep-Pen? Can he do better than that dog with eighty-five points?'

Babe waited outside the Village Sheep-Pen. Farmer Hogget looked at his watch. Babe watched Farmer Hogget very carefully.

Mrs Hogget waited.

Everybody at the trials waited.

Babe walked to his sheep and quietly said, 'You did a good job. Thank you very much, you clever sheep. Now I want the five biggest sheep. Please go into the Catch Sheep-Pen by the gate. The other five wait here. Thank you very much. Can you do that now, please?'

'A-a-a-a-a-r,' they said, and the five big sheep went into the Catch Sheep-Pen.

Farmer Hogget walked into the field. He closed the gate of the Catch Sheep-Pen. One hundred points! One hundred points for Babe.

Everybody started to make a noise. Mrs Hogget was very happy.

'Babe did it! He did it!' she said. 'One hundred points!'

From the truck Fly saw Farmer Hogget and Babe.

'He did it! Babe got one hundred points!' she said. 'He's the best in the world!'

Farmer Hogget and Babe stood together. The rain stopped. The wind stopped. It was sunny now.

Nobody heard Farmer Hogget's words to his sheep-pig.

'Well done, Pig!' he said. 'You're the best.'

One hundred points! One hundred points for Babe.

EXERCISES

Vocabulary Work

- 1 Look back at the 'Dictionary Words' in the story. How well do you remember them?
 - a In which pictures can you see these animals: three sheep together; a dog and a pig together; a pig and one sheep together?
 - b In which pictures can you see these places: a stable, a field?
- 2 Use these words to tell what happened in the story.
 - a Farmer/village/pig/truck
 - b Sheep/dog/clever/stupid
 - c Kill/dinner/Mrs Hogget/Christmas.
 - d Password/asked/polite/Fly
 - e Field/gates/learn/trials
 - f Rainy/difficult/dogs/job

Comprehension

Chapters 1-4

- 1 Why did the man with the pig write '14' in his book?
- 2 Who is Fly?
- 3 Why does Mrs Hogget want to kill Babe?
- 4 Why does Ma like the little pig?

Chapters 5-8

Finish these sentences:

- 5 Two bad men were behind the trees because . . .
- 6 The sheep said, 'Good morning, Babe. We're happy to see you,' because . . .
- 7 Farmer Hogget took Fly and Babe to the trials because . . .

8 The bad dogs ran out of the field because . . .

Chapters 9–12

Who said this? Where were they at the time?

- 9 'You must try to kill them!'
- 10 'Don't you want to be the best?'
- 11 'I don't like too much talk.'
- 12 'Can he do better than that dog with eighty-five points?'
- 13 Who does this:
 - a Who gives Farmer Hogget a ticket?
 - b Who talks politely to the old sheep in the stable?
 - c Who watches Farmer Hogget from behind the trees?
 - d Who calls the police?
 - e Who tells Fly the password?

Discussion

- 1 The sheep called the sheepdogs 'wolves'. Why? Were some dogs in the story bad? How?
- 2 Do you think sheepdog trials are more difficult for the farmers or their dogs? Why or why not?

Writing

- 1 Look at the picture on page 31. Write five sentences about this picture. Remember to write who you can see, what they are doing and how they feel.
- 2 Write a letter to Dick King-Smith. Tell him about the two animals you like best in his book.

ကမ္ဘာကျော် သိုးထိန်းဝက်ကလေး

ဘေ့ဘ်

THE SHEEP-PIG

DICK KING-SMITH

အခန်း (၁)

“ဒီအသံက ဘာသံလဲ” မစ္စက်ဟောဂက်က မေးလိုက်သည်။ သူမက မီးဖိုချောင် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ “နားထောင်ကြည့်၊ ရှင်ကြားရလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခြံရှင်ဟောဂက်က နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါ ရွာထဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်နေတာ၊ နှစ်နာရီမှာ စပြီ”

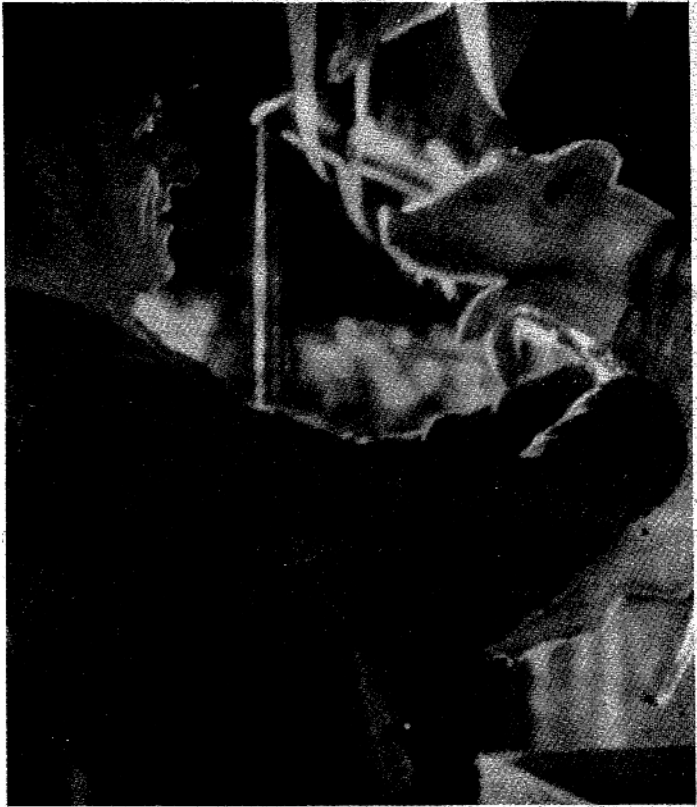
“ဒါကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟို တစ်ခြားအသံက ဘာသံလဲ” ဟု သူ၏ဇနီးက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါက ဝက်တစ်ကောင်ပဲ” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြောလိုက်၏။

“ဝက်တစ်ကောင်တဲ့” မစ္စက်ဟောဂက်က ထပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဝက်တစ်ကောင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ရွာထဲမှာ ဘယ်သူ့မှာ ဝက်တွေရှိလို့လဲ၊ ဒီပတ်ပတ်လည်က လူတိုင်းမှာ သိုးတွေပဲရှိကြတာ၊ ဝက်မရှိဘူး၊ ကဲ ထားပါတော့၊ ဒီ စားစရာတွေကို ပျော်ပွဲအတွက် ရှင်နဲ့အတူ ယူသွားပါ၊ နောက် ပျော်နိုင်ပါစေရှင်”

ခြံရှင် ဟောဂက်သည် ရွာသို့ သူ၏ ထရပ်ကားကြီးဖြင့် မောင်းသွားခဲ့သည်။ သူက အသံဆူနေသော ဝက်အား သွားရှာသည်။ ဘုရားကျောင်းအနီး သိုးလှောင်အိမ်သေးသေးတစ်ခုအတွင်း ဝက်အား သူတွေ့လိုက်သည်။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ခြံရှင်ဟောဂက်” ဟု ဝက်နှင့်အတူ ရှိနေသောလူက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “ဒီဝက်ကို ခင်ဗျား လိုချင်သလား၊ သူ ဘယ်လောက်လေးသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလား၊ ကဲ လာပါ၊ ငါကမှတ်တစ်စောင်လောက် ဝယ်ပါဦး၊ တစ်စောင်မှ ဆယ်ပုံနဲ့ ကျပါတယ်”

ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ၏လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဝက်ကလေးအား ဖြည်းဖြည်း ပွေ့ယူလိုက်သည်။
ဝက်ကလေးက လုံးဝ ငြိမ်ခံနေသည်။ အသံလည်း ထပ်မထွက်တော့ပေ။

“ကျွန်တော်က သိုးမွေးတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဝက်တွေ မရှိဘူး” ဟု
ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြန်ဖြောလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူက သိုးလှောင်အိမ်
၏ ခေါင်းတွင်ကပ်နေသော ဝဝတုတ်တုတ်ဝက်ကလေးအား ကြည့်လိုက်
သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝက်ကလေးအား
ဖြည်းဖြည်း ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ဝက်ကလေးက လုံးဝငြိမ်ခံနေသည်။ အသံ
လည်း ထပ်မထွက်တော့ပေ။

“ကဲ... သူက ခင်ဗျားကို သဘောကျနေပြီ၊ လုပ်ပါဦး သူ ဘယ်
လောက်လေးသလဲလို့”

“ဆယ့်လေးကီလိုလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က
ဖြေလိုက်၏။

ထိုလူက ခြံရှင်ဟောဂက်၏ နာမည်နှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ဘေးတွင်
၁၄ ဟု စာအုပ်ထဲတွင် ရေးသွင်းလိုက်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က ဆယ်ပဲနီ
ပေးလိုက်ပြီး လက်မှတ်ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏အိမ်သို့
ကားမောင်းပြန်ခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်တွင် မစွဟောဂက်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ဇာတ်လမ်းကို နား
ထောင်နေသည်။

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။ “ဝက်တစ်ကောင်မှာ အသားတွေ အများကြီးပဲ၊
ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ဝဝတစ်ကောင် ကနေ ကျွန်မ ညစာ တစ်ခါနစ်ခါလောက်
ကောင်းကောင်းစီမံပေးနိုင်တယ် ဆိုတာ ရှင်သိ... ဟော နားထောင်ကြည့်
စမ်း၊ တယ်လီဖုန်းသံပဲ”

အခန်း (၂)

ဖလောင်းသည် ခြံရှင်ဟောဂက်၏ အဖြူရောင်နှင့် အနက်ရောင် စပ်ထားသော သိုးထိန်းခွေးဖြစ်သည်။ သူမသည် ခွေးကလေး လေးကောင်၏ အမေလည်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည်လည်း သိုးထိန်းခွေးများ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ဖလောင်းက သူတို့အား ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေမိ၏။

“သူတို့က ခွေးတော်၊ ခွေးကောင်းကလေးတွေပဲ၊ မကြာခင် သူတို့ ငါ့ကို ခွဲသွားရတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို သူတို့ ကောင်းကောင်းသင်ကြားနေကြသားပဲလေ” ဟု သူမက တွေးနေမိ၏။

“ကောင်လေးတွေ၊ တော်ကြတော့၊ သခင်လာနေပြီ” ဟု ဖလောင်းက အော်လိုက်သည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ၏ကားကို ခြံဝိုင်းအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လာသည်။ သူက ကားနောက်ဘက်မှ သေတ္တာတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ခြံဝိုင်းကို ဖြတ်ပြီး ဇောင်းအတွင်းသို့ သေတ္တာကို သယ်သွားခဲ့သည်။

“သေတ္တာထဲက ဘာလဲ မေမေ” ဟု ခွေးငယ်တစ်ကောင်ကမေးလိုက်၏။

“ဝက်တစ်ကောင်ပါ” ဟု ဖလောင်းက ဖြေလိုက်သည်။

“သခင်က ဝက်နဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု အခြား ခွေးငယ်တစ်ကောင်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“စားဖို့ပေါ့၊ လူတွေက မိုက်မဲတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေကို စားကြတယ်။ သူတို့က လိမ္မာတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေ” ဟု ဖလောင်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဝက်တွေက မိုက်မဲတဲ့ကောင်တွေပေါ့၊ ဟုတ်လား မေမေ” ဟု အငယ်ဆုံး ခွေးကလေးက မေးလိုက်သည်။

ဖလောင်းက ဆက်မပြောသေးဘဲ တစ်မိနစ်ခန့် စဉ်းစားလိုက်သည်။
“ဝက်တွေဟာ မိုက်မဲတဲ့ အကောင်တွေလား၊ သူမ အနေနှင့် ဝက်တစ်ကောင်
နှင့်မှ မသိပေ။ သို့သော် သူမ၏ ကလေးများအနေနှင့် သူမအား တော်ပြီး
အရာရာ သိသူတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ရှိနေစေလိုပေသည်။

“အေး... သူတို့က မိုက်မဲတယ်၊ ကဲ... လာကြ၊ ဇောင်းထဲကို သွားကြည့်
ရအောင်”

ဇောင်းအတွင်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဖလောင်းနှင့် သူမ၏ မိသားစု
အတွက် သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ယခုအခါ ယင်း သေတ္တာဘေးနား
တွင် နောက်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေပေသည်။ ခွေးငယ်ကလေးများက
သေတ္တာအတွင်း ကြည့်လိုက်ကြရာ ဝက်ကလေးအား တွေ့ကြရ၏။

ဝက်ကလေးက ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး ခွေးများအား ကြည့်လိုက်သည်။
သူသည် ကြောက်မနေပေ။ သို့သော် သူ အလွန်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ
သည်။ ဖလောင်းက ဝက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း... သူက အင်မတန် ငယ်သေးတဲ့ ဝက်ကလေးပဲ၊ သူဟာ
မိုက်တန်ကောင်းပါဘူး၊ ငါမှားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” ဟု သူမက တွေး
နေ၏။

ညင်ညင်သာသာပင် ဖလောင်းက ပြောလိုက်သည်။ “ဟယ်လို... မင်း
ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က ဝက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ပါ”

ခွေးငယ်လေးကောင်က ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြသည်။ “မင်းက
ဝက်ဖြူကြီးပေါ့။ ဒါဆို ဝက်ဖြူသေးသေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

“တိတ်တိတ်နေကြစမ်း” သူတို့၏အမေက အော်လိုက်၏။ “ဝက်
ကလေး၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဝက်ကလေးမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းနေသည်။ “ကျွန်တော် မသိဘူး၊
ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ အားလုံးကို နာမည်အတူတူပဲ
ခေါ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သူက ဘေ့ဘ်လို့ ခေါ်တယ်”

ခွေးငယ်ကလေးများက ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ “ရယ်သံတွေ ရပ်ကြစမ်း၊ အပြင်ကိုသွားပြီး ခြံထဲမှာ ကစားနေကြ၊ ဒီ ဝက်ကလေးနဲ့ ငါ စကားပြောချင်တယ်”ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

ခွေးကလေးများက ခြံပိုင်းအတွင်းသို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ဖလောင်းက သေတ္တာအတွင်း ဝက်ကလေးဘေးသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ “ဘော်ဆိုတာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်တစ်ခုပဲ၊ ငါ မင်းကို ဘော်လို ခေါ်နိုင်သလား”ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

ဝက်ကလေးက ငိုနေသည်။ “ကျွန်တော့်အမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”ဟု သူက တိုးတိုးလေး အော်နေသည်။

ဖလောင်းက ဝက်ကလေးအား ကြည့်လိုက်သည်။ “နားထောင်နော်၊ ဘော် တိရစ္ဆာန်အားလုံးဟာ သူတို့အမေနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားရတယ်၊ ငါ့ခွေးကလေးတွေဆို မကြာခင် ငါနဲ့ ခွဲရတော့မယ်၊ ငါ့မှာ ဝမ်းနည်းကျန်ခဲ့ဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့နဲ့အတူ နေနိုင်သားပဲ၊ သခင်က မဆိုးပါဘူး၊ ငါတို့ ဒီမှာ အတူတူ ပျော်ပျော်နေနိုင်ကြမှာပါ”

ဘော်က အဖြူနှင့်အနက်ကြားထားသော သိုးထိန်းခွေးအား ကြည့်လိုက်သည်။ “သူ့မှာ ကလေး လေးယောက်ရှိနေတယ်၊ သူဟာ အမေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ” ဘော်က တွေးကြည့်နေ၏။ “နောက်ပြီး သခင်ဆိုတဲ့လူကို ငါ သဘောကျတယ်” ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ဘော်သည် ဝမ်းနည်းမနေတော့ပေ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖလောင်း၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်ကောင်း ပျော်ရွှင်နိုင်မှာပါ”ဟု သူက ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုညနေခင်းနောက်ပိုင်းတွင် ခြံရှင် ဟောဂက်နှင့် သူ၏ ဇနီးတို့သည် ဝက်ကလေးအားကြည့်ရန် ဇောင်းသို့ရောက်လာကြသည်။ ဘော်က ဖလောင်းနှင့် ခွေးငယ်ကလေးများ၏ ဘေးတွင်ရှိနေသည်။

“ဟာ... ဘာပုံလဲ၊ ဝက်နဲ့ဖလောင်းက အတူ အိပ်နေကြပါလား၊ ဝက်ကလေးတွေ အမေသစ်တစ်ယောက် ရနေပြီ၊ မကြာခင် ငါ့ရဲ့ ညစာ စားပွဲပေါ်သူ ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ သူ မသိရှာဘူး”ဟု မစ္စက်ဟောဂက်က ပြောလိုက်သည်။

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းဝက်ကလေး

ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ၏ဇနီးကို မကြည့်ပေ။ သူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။ မစ္စက်ဟောဂက်က ဇောင်းမှ ထွက်ပြီး သူမ၏ မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ခြံရှင်က ဖလောင်း၏ သေတ္တာအိမ်အား ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ခွေး၏နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဖလောင်းက ထွက်လာပြီး သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထို့ပြင် ဝက်ကလေးလည်း ထွက်လာသည်။

“ထိုင်စမ်း”ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြောလိုက်သည်။

ဖလောင်းက ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘေ့ဘ်ကလည်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်က တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အခု ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”ဟု သူက မေးလိုက်လေသည်။

အခန်း (၃)

ဖလောင်းတွင် ယခုအခါ မိသားစုငါးဦး ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ လေးဦး မဟုတ်တော့ပေ။ ဖလောင်းသည် ဘော်ဘိအား လယ်တောရှိ အရာအားလုံးအား လိုက်လံပြသည်။ ဘော်ဘိသည် ခြံထဲရှိ တိရစ္ဆာန်အားလုံးနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်း ခဲ့ရသည်။ သူသည် သိုးများကိုမူ မတွေ့ရသေးချေ။ သိုးများမှာ ခြံမှ အတော် ဝေးဝေးရှိ မြောက်ဘက်တွင်းတွင် အားလုံး ရှိနေကြပေသည်။

ထို့နောက် ဖလောင်းက တစ်ခုခုကို အမှတ်ရသွားသည်။ “ဘော် မင်း မစွက်ဟောဂက်ရဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲကို မသွားရဘူး၊ ငါက သွားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း အပြင်ကပဲ စောင့်နေရမယ်” ဟု သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ဝက်တစ်ကောင်က ဘာပြုလို့ မီးဖိုချောင်ထဲ မသွားရတာလဲ” ဟု ဘော်ဘိက မေးလိုက်၏။

ခွေးငယ်တစ်ကောင်က တိုးတိုးလေးပြောလိုက်၏။ “မင်း စောင့်နေ ဝက်ကလေး၊ တစ်နေ့ကျရင် မစွက်ဟောဂက်က မင်းကို မီးဖိုချောင်ထဲ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဝက်တွေ အဲဒီကို မသွားကြဘူး၊ ဒါပဲ” ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်သည်။ “သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘော်ဘိက ငါ့ခွေးလေးတွေလို လိမ္မာရှာတာပဲ” ဟု ဖလောင်းက စဉ်းစားနေမိ၏။ ဘော်ဘိ သည် ညစဉ်လိုပင် ဖလောင်းမိသားစုနှင့်အတူ အိပ်သည်။

“မင်းက လိမ္မာတဲ့ ကောင်လေးပဲ” ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်သည်။ သူမက ပြုံးလိုက်မိသည်။ “လိမ္မာတဲ့ခွေးလေးလို့ ငါ ပြောမိတော့မလို့”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဖလောင်းက ပြောပြသည်။ “ဘေဘ် ငါ ခြံရှင်
ဟောဂက်နဲ့ လိုက်သွားမယ်၊ ငါတို့ သိုးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်၊ မင်း
ဒီမှာ ကောင်လေးတွေနဲ့ အတူတူ နေခဲ့နော်”

ဖလောင်းနှင့် ခြံရှင်ဟောဂက်တို့ မြောက်ဘက်ကွင်းသို့ ထွက်သွား
ကြသည်။

“သိုးဆိုတာ ဘာကောင်လဲ” ဟု ဘေဘ်က ခွေးငယ်ကလေးများအား
မေးလိုက်သည်။

“ဒါကို နင် မသိဘူးလား၊ အသုံးမကျတဲ့ ဝက်ကလေး၊ သိုးဆိုတာ
မိုက်မဲတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ။ သူတို့ကို အမွေးထူထူတွေနဲ့ ဖုံးထားတယ်။
သိုးတွေနဲ့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကို ခွေးတွေက သခင်ကိုကူပြီး လုပ်ပေးရတယ်” ဟု
ခွေးငယ်တစ်ကောင်က ဖြေလိုက်သည်။

“နင်တို့က ဘာပြုလို့ သိုးတွေနဲ့ အလုပ်ကို ကူလုပ်ရတာလဲ” ဟု
ဘေဘ်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါတို့က သိုးထိန်းခွေးတွေ ဖြစ်လိုပေါ့” ဟု
သူတို့အားလုံးက ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး
ဇောင်းထဲမှ ခြံဝိုင်းအတွင်းသို့ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

နောက်သတင်းပတ်မှာပင် ဖလောင်း၏ ခွေးငယ်ကလေးများ ခွဲထွက်
သွားကြပါသည်။ သူတို့သည် အခြားရွာများတွင် သိုးမွေးသူများနှင့် အလုပ်
အတူလုပ်ရန် ထွက်သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖလောင်းမှာ ဝမ်းနည်း
ကျန်နေခဲ့၏။ သို့သော် သူမတွင် ဘေဘ် ရှိနေပါသေးသည်။

“ငါ ပျော်ပါတယ် ဘေဘ်၊ ငါ့မှာ မင်းရှိနေသားပဲ” ဟု သူမက ပြော
လိုက်သည်။ သို့သော် မစွက်ဟောဂက်အနေနှင့် ဘေဘ်အား သတ်စားချင်
နေကြောင်း သူ သိထားသည်။ မစွက် ဟောဂက်က သူမ၏ခင်ပွန်းအတွက်
ခရစ္စမတ်ညစာ ကောင်းကောင်း စီမံပေးလို့နေပေသည်။

“မေမေ၊ မေမေရဲ့ခွေးလေးတွေ သိုးတွေနဲ့ အလုပ်သွားလုပ်တာလား”
ဟု ဘေဘ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကော သိုးထိန်းဝက်ဖြစ်အောင် ဘာကြောင့်မသင်ယူနိုင်ရမှာလဲ”ဟု
ဘေဘ်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘေဘ်၊ သူတို့က သိုးထိန်းခွေးတွေလေ”ဟု ဖလိုင်က
ပြောပြရသည်။

“မေမေလည်း တော်တဲ့သိုးထိန်းခွေးပါပဲ၊ သခင်က မေမေ့ ကို
သဘောကျပါတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သခင်က ငါ့ကို သဘောကျပါတယ်” ဟု ဖလိုင်က
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကော သိုးထိန်းဝက်ဖြစ်အောင် ဘာ ကြောင့်
မသင်ယူနိုင်ရမှာလဲ”ဟု ဘေဘ်က ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၄)

တမနက်တွင် ဖလောင်းနှင့် ဘော်ဘီတို့ ခြံရိုင်းအတွင်း အခြားတိရစ္ဆာန်များနှင့်အတူ ထိုင်နေကြသည်။ ဘဲအချို့ကမူ ရေထဲတွင် ကစားနေကြသည်။ ဖလောင်းက ဘော်ဘီကို ကြည့်လိုက်၊ ဘဲများကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“သိုးထိန်းခွေး သင်ခန်းစာ မင်း သင်ယူချင်သလား ဘော်ဘီ၊ ဘဲတွေအားလုံးကို စုစုစည်းစည်း ရှိနေအောင် လုပ်ရတာ အင်မတန်ခက်တယ်၊ မင်း ကြိုးစားကြည့်ချင်သလား” ဖလောင်းက ဘော်ဘီအား မေးလိုက်သည်။

“အို... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါရစေ မေမေ” ဟု ဘော်ဘီက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဝက်ကလေးက ဘဲများအား သေသေချာချာ စောင့်ကြည့် နေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဘဲတွေ နောက်ဘက်ကနေ မောင်းရမယ်၊ သိုးထိန်းခွေးတွေဟာ သိုးတွေရဲ့နောက်ဘက်ကပဲ အမြဲတမ်း ပြေးလိုက်တယ်။ သခင်က သိုးထိန်းခွေးတွေကို စကားတစ်မျိုးနဲ့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူက “အဝေး” လို့ပြောရင် ဒါဟာ ညာဘက်ကို ပြောတယ်။ မင်း သဘောပေါက်လား၊ အသင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ကောင်းပြီ၊ ကဲ “အဝေး” ဘော်ဘီ” ဟု ဖလောင်းက အော်လိုက်သည်။

ဘော်ဘီက ဘဲများအား ပတ်ပြေးသည်။ သူ့တွင် ခြေထောက်တို့တို့ များသာ ရှိသည်။ သို့သော် သူ အလွန်မြန်စွာ ပြေးသည်။ သူက ဘဲများကို မှီအောင် ကြိုးစားပြေးသည်။ သို့သော် ဘဲများသည် နှစ်ကောင်တစ်တွဲ၊ သုံးကောင်တစ်တွဲဖြင့် ခြံအနံ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြေးနေခဲ့ကြသည်။

“လာပြီးထိုင်တော့ ဘေ့ဘ်၊ မင်း သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ၊ ဘဲတွေက သိပ် အသုံးမကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ” ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာလို့ ကောင်းကောင်း မမောင်းနိုင် တာလဲ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်စကား နားမထောင်ကြဘူး၊ ဘာပြုလို့ နားမ ထောင်ကြတာလဲ” ဟု ဘေ့ဘ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“မင်းက ဝက်ပေါက်ကလေး ဖြစ်လို့ပေါ့၊ ဘေ့ဘ် မင်းက မင်းရဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ကောင်းကောင်းမသိသေးဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ဖလောင်းက ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ကြဖို့ သူတို့ကို ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ပန်ကြားရမလား မေမေ” ဘေ့ဘ်က မေးလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ၊ သူတို့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပန်ကြားရမယ်၊ မင်းစကား ကို နားထောင်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ မင်းက သူတို့ကို ညွှန်ကြားရမှာကွဲ့၊ ပန်ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေ အသုံးကျတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက် သိုးတွေလည်း အသုံးကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွေးတွေပဲ လိမ္မာတာ၊ မှတ်ထား ဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဝက်တစ်ကောင်ပါ”

“အေး... မင်းက ဝက်၊ နောက်ပြီး ဝက်တွေလည်း လိမ္မာကြတာပဲ” ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့မနက် နောက်ပိုင်းတွင် ဘေ့ဘ်သည် သိုးကို ဗထမဦးဆုံး မြင်ဖူး လိုက်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က သိုးအိုတစ်ကောင်အား ဇောင်းထဲရှိ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးအတွင်းသို့ ထည့်ထားခဲ့သည်။ ထိုသိုးကြီးမှာ ကောင်း ကောင်း မကျန်းမာပေ။ ဘေ့ဘ်က သေတ္တာအတွင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစား ကြည့်သည်။ သို့သော် သူ၏ခြေထောက်များက တိုလွန်းနေပေသည်။

“ဝံပုလွေ၊ ဝံပုလွေတွေ၊ ဒီကောင်တွေနား မနေကြဘူး၊ ဟိုသွားလိုက်၊

ဒီသွားလိုက်၊ ဟိုဟာလုပ်လိုက်၊ ဒီဟာလုပ်လိုက်၊ တစ်နေ့လုံးပဲ နေ့တိုင်းပဲ၊ အခု... နင် ဘာလိုချင်လို့လဲ” ဟု အဘိုးအိုကြီးက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဝံပုလွေမဟုတ်ပါဘူး” ဘေ့ဘ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကို ငါသိတာပေါ့၊ နင်က သိုးထိန်းခွေးပဲ၊ ငါ ကြားသားပဲ၊ နင်လည်း ဆိုးတာပဲ၊ ဝေးဝေးသွားစမ်း ဝံပုလွေ” ဟု သိုးအိုကြီးက အော်ထုတ်လိုက်၏။

ဘေ့ဘ်က သေတ္တာပေါ်ဖက်တက်ပြီး အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ “မြင်လား ကျွန်တော် သိုးထိန်းခွေးမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဝက်တစ်ကောင်ပါ၊ ဝက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဘေ့ဘ်တဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကကော”

“မာ” ဟု သိုးက ပြန်ပြောလိုက်၏။ “ဒါပေမယ့် ငါ နေမကောင်းဘူး၊ နောက်ပြီး ငါ အခုဆို အိုလာပြီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နာမည်ရှိတာ ပဲ၊ ကဲ... အိပ်ပေတော့ မာ၊ ခင်ဗျား မကြာခင် သက်သာသွားမှာပါ၊ သခင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ” ဟု ဘေ့ဘ်က အားပေးစကား ပြောကြားလိုက်သည်။

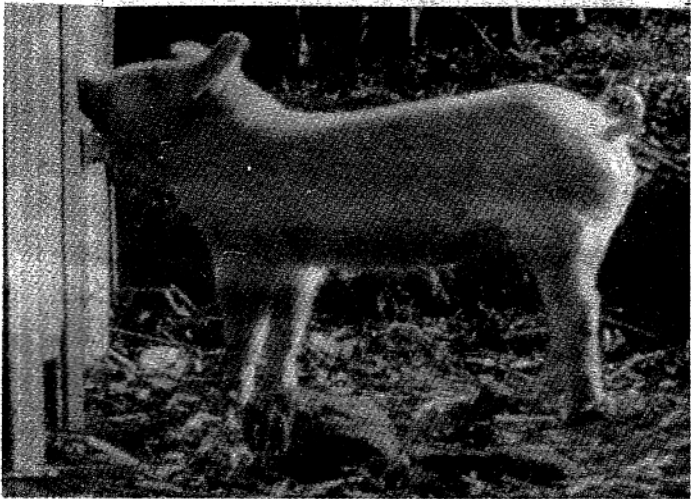
နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဖလိုင်က အလုပ်သို့သွားရာ ဘေ့ဘ်က မာနှင့် စကားပြောနေခဲ့၏။ “ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မာ၊ ကနေ့ ခင်ဗျား သက်သာရဲ့လား” ဟု သူက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အင်း... မင်းက အင်မတန် ယဉ်ကျေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကလေးပဲ၊ ဝံပုလွေတွေထက် ပိုကောင်းတယ်၊ ဝံပုလွေတွေက သိပ်ဆိုးတာ၊ တစ်ချို့ဝံပုလွေတွေဆို သိုးတွေကို သက်ကြတယ်” ဟု သိုးမကြီးက ပြောပြနေသည်။

“အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖလိုင်က မဆိုးပါဘူး” ဟု ဘေ့ဘ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဖလိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” မာက မေးလိုက်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အ..... ဒီက ကျွန်တော်တို့ခွေးပဲ၊ သူက သခင်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်တယ်” ဟု ဘေ့ဘ်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းတက်ကလေး

ခြံရှင်ဟောဂက်က သိုးအိုတစ်ကောင်အား ဇောင်းထဲရှိ သေတ္တာကြီး
တစ်လုံးအတွင်းသို့ ထည့်ထားခဲ့သည်။ ထိုသိုးကြီးမှာ ကောင်းကောင်း မကျန်းမာပေ။
ဘော်က သေတ္တာအတွင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်
သူ၏ခြေထောက်များက တိုလွန်းနေပေသည်။

“ဒါက နာမည်လား၊ သူက ဆိုးတဲ့ ဝံပုလွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မရှိဘူး၊ သူက လှည့်ပတ်ပြေးနေပြီး ငါတို့ကို
အသုံးမကျဘူးချည်း ပြောနေတာ၊ မင်း ကတော့ အင်မတန်ယဉ်ကျေးတဲ့
တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောတယ်၊ မင်းက ငါ့ကို
သိချင်တာတွေ မေးတယ်၊ မင်းက သိုးတွေဟာ မိုက်မဲတယ်လို့ မထင်ဘူး၊
မင်း က သူတို့နဲ့ မတူဘူး ဘော်”ဟု မာက ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၅)

မစ္စက်ဟောဂက်သည် ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့်အတူ ခြံဝိုင်းအတွင်း ရှိနေကြသည်။

“ဟိုဝက်ကိုကြည့်စမ်း၊ ခြံဝိုင်းထဲပတ်ပြီး ပြေးနေလိုက်တာ၊ ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် သူ ဝလာမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို ခရစ္စမတ်ညစာအတွက် သတ်ချင်တာ၊ အင်းလေ၊ ကျွန်မတို့ စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ အိစတာ ပွဲတော်ကျမှပဲ ကျွန်မတို့ စားလည်း ရတာပဲ၊ သူ့နာမည်က ဘာတဲ့”

“ဝက်လို့ပဲ ခေါ်တယ်” ခြံရှင်ဟောဂက်က တိုတိုပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်က ခြံဝိုင်းထဲတွင် ဘဲများနှင့်အတူ ဝက်ကလေးအား တွေ့ရသဖြင့် သဘောကျနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘဲများသည် ဝက်ကလေးရှေ့မှ ကောင်းကောင်းသွားပြနေကြ၏။ ခြံရှင်ဟောဂက်က ဝက်ကလေးအား သတ်မစားလိုပေ၊ ဝက်ကလေးက အတော်လိမ္မာပေသည်။

မာမှာ ယခုအခါ သက်သာလာပြီဖြစ်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က သူမအား မြောက်ဘက်ကွင်းသို့ အခြားသိုးများနှင့်အတူ ပြန်ပို့ထားလိုက်သည်။ ဘောဘ်ကမူ သိုးများနှင့် တွေ့ချင်နေပေသည်။

“သိုးတွေဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ငါ သိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြည့်ချင်တယ်၊ နောက် မာနဲ့လည်း ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်”ဟု ဘောဘ်က တွေးနေမိ၏။ “ငါ အကြံရပြီ၊ နောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဟာ ဈေးနေ့ပဲ၊ သခင်နဲ့ မေမေ ဟိုဘက်ရွာက ဈေးကို သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို ငါ သိုးတွေကို သွားကြည့်လိုက်ရပြီ”

ဘောဘ်က အရာရာအား သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ ဖလိုင်း

သည် ထရပ်ကား၏နောက်တွင် ထိုင်နေ၏။ ခြံရှင်ဟောဂက်က ခြံဝိုင်း အပြင်သို့ မောင်းထွက်လိုက်ပြီး လမ်းအတိုင်း ဆင်းချသွားသည်။ သူ ဟိုဘက်ရွာတွင်ရှိသော ဈေးသို့ သွားပေပြီ။

သို့သော် အခြားမျက်လုံးများကလည်း ခြံရှင်ဟောဂက် ဈေးသို့သွား သည်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြပေသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် လမ်းအနီးရှိ သစ်ပင်များနောက်ကွယ်တွင် ရှိနေကြသည်။ သူတို့က ထရပ်ကားအား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ သူတို့ ဘာလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေ ကြသလဲ။

ဘော်သည် စောင်းမှထွက်လိုက်ပြီး မြောက်ဘက်ကွင်းသို့ ပြေးသွားခဲ့ သည်။ ၎င်းကွင်းမှာ အတော်ကြီးမားသော ကွင်းကြီးဖြစ်သည်။ ဘော်ဘက် ကွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏မိတ်ဆွေသစ် မာ ဘယ်မှာလဲ၊ သိုးတွေအားလုံးကော ဘယ်ရောက်နေကြလဲ။

ရုတ်တရက် ဘော် အသံတစ်သံကြားလိုက်ရသည်။ သူက သူ၏ ညာဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သိုး အတော်များများ ကွင်းထဲတွင် ပြေးနေကြသည်။ ထို့နောက် သိုးများ၏ နောက်ဘက်တွင် အနက်ရောင် ခပ်ပိန်ပိန်ခွေးနှစ်ကောင်ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤခွေးများကို ဘော် မမြင်ဘူးချေ။ သူတို့က ဘယ်က ကောင်တွေလဲ၊ သူတို့ ခြံရှင်ဟောဂက်၏ ကွင်းထဲ ဘာကြောင့်ရောက်နေကြသလဲ၊ နောက် လူနှစ်ယောက်ကကော ဒီမှာ ဘာကြောင့် ရောက်နေကြသလဲ။

သိုးများသည် ကွင်းကို ပတ်ပြေးနေကြ၏။ သူတို့ သိပ် ကြောက်လန့် နေကြသည်။ “ဝံပုလွေ... ဝံပုလွေ... အန္တရာယ်၊ အန္တရာယ်”ဟု သိုးအို တစ်ကောင်က အော်နေသည်။

“ခင်ဗျားပဲကိုး မာ၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုလူတွေက ဘယ်သူ တွေလဲ” ဘော်က မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို... ဘော်၊ ဒီလူတွေက လူဆိုးတွေ၊ သူတို့ ခွေးတွေလည်း ဆိုးတာပဲ၊ ခြံရှင်ဟောဂက်နဲ့ဖလှိုင်း ဒီမှာမရှိဘူးဆိုတာ သူတို့ သိနေကြတယ်၊ သူတို့က ငါတို့ကို ဖမ်းချင်တာ၊ သူတို့က သူတို့ရဲ့ ထရပ်ကားဟောင်းကြီး ပေါ်ကို ငါတို့ကို မောင်းသွင်းနေတာ”ဟု မာက ပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”ဟု ဘော်ဘက မေးလိုက်သည်။

“လုပ်မယ် ဟုတ်လား၊ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး ဘော်ဘ၊ ဒီ ခွေးတွေက သိပ်ပါးတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝေးဝေးသာပြေးပေတော့ ဘော်ဘ”ဟု မာက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပြေးတော့ပြေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဝေးကို ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အမေက သိုးတွေကိုကူညီဖို့ ဒီမှာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီမယ်”ဟု ဘော်ဘက ပြောလိုက်၏။

ဘော်ဘက လျင်မြန်စွာ ပတ်ပြေးလိုက်ပြီး သိုးများ၏ ရှေ့တွင် ရပ်နေလိုက်၏။ သူက သိုးများအား ကြည့်လိုက်ပြီး စကား စပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ပြေးတာရပ်ကြပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ကြပါ၊ မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြေးတာ ရပ်ကြပါ၊ သိုးတော်သိုးကောင်း အပေါင်းတို့၊ ဒီခွေးတွေက ခင်ဗျားတို့ကို မဖမ်းရဲပါဘူး” ဘော်ဘက စပြောလိုက်သည်။

ရုတ်ချည်း သိုးများ အပြေးရပ်သွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဘော်ဘအား ကြည့်နေကြသည်။

“သူက သဘောကျစရာ မကောင်းဘူးလား၊ အင်မတန် ယဉ်ကျေးတဲ့ တိရိစ္ဆာန်ပဲ”ဟု သူတို့အားလုံးက ပြောလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ခွေးတစ်ကောင်က ဘော်ဘ၏ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ လူနှစ်ယောက် ကွင်းကိုဖြတ်၍ ပြေးလာပြီး ဘော်ဘအား ရိုက်ပုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ကြ၏။ ဘော်ဘက သူတို့ခြေထောက်များကြားမှ ဖြတ်ပြေးသည်။ မာကလည်း ဘော်ဘနှင့် ကပ်ပြီး ပြေးတိုက်လိုက်၏။

“သူတို့ အခုဆို ကြောက်သွားကြပြီ။ ဒီအသံတွေနဲ့ သူတို့ ဒီမှာ ဆက်မနေရဲဘူး”ဟု မာက ပြောလိုက်သည်။

မစ္စက်ဟောဂက်က မီးဖိုချောင်မှနေ၍ အသံအားလုံး ကြားလိုက်ရပြီး ရဲကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ရဲများက ထိုလူ များအားဖမ်းရန် ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့က သူတို့ ၏ခွေးများနှင့်အတူ မြန်မြန် ကားမောင်းပြေးကြတော့သည်။ သိုးတစ်ကောင်မှ ပါမသွားပေ။ ခြံရှင်

ဟောဂက်၏သိုးများသည် ဘေ့ဘ်နှင့်အတူ ကွင်းထဲသို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လျှောက်သွားကြတော့သည်။

ခြောက်နာရီတွင် ခြံရှင်ဟောဂက် ဈေးမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ဇနီးက လူဆိုးများအကြောင်း ပြောပြနေသည်။

“အို တကယ့်နေ့ပါပဲ။ ရှင် ဒီကနေ့ စောစောထွက်သွားပြီး ဒီလူနစ် ယောက် ရောက်လာတော့တာပဲ။ သူတို့က မြောက်ဘက်ကွင်းမှာ ရှင် သိုးတွေကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ။ နောက် ဒီကို ရဲတွေရောက်လာရော၊ အခုတော့ အားလုံး အေးဆေးသွားပါပြီ။ ရှင် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုပေါ့”ဟု မစ္စက်ဟောဂက်က ပြောလိုက်ပြီး ဘေ့ဘ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ဝက်ကလေးပဲ။ သူက မြောက်ဘက်ကွင်းမှာ သိုးတွေနဲ့ ရှိနေခဲ့တယ်။ သူက မကြောက်ဘူး၊ သူ့ကို မလုပ်တော့ပါဘူးလေ၊ သူ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ မိသားစုထဲမှာ နေနိုင်တယ်။ အခု ကျွန်မ သူ့ကို မသတ်တော့ပါဘူး၊ အို... မသတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မသတ်တော့ဘူး၊ ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ခြံရှင်ဟောဂက်က တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာနေပေသည်။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ခြံရှင်ဟောဂက်သည် မြောက်ဘက်ကွင်းတွင် သိုးများအား ထိန်းကျောင်းရန် ဖလောင်းနှင့် ဘော်ဘ်အား ခေါ်သွားလိုသည်။ သူ၏ဇနီးကိုမူ ပြောမပြောပေ။

“ဖလောင်း လာလာ၊ ဝက်ကလေး လာလာ” သူက ခေါ်လိုက်သည်။

“သခင်တော့ ပျော်နေတယ် ဘော်ဘ်၊ မနေ့က မင်းက သိပ်လိမ္မာတဲ့ ဝက်ကလေး ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ သူ့ရဲ့သိုးတွေ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့ ငါလုပ်တာကို မင်း စောင့်ကြည့်လို့ရပြီ” ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ကွင်းသို့ ရောက်ကြပြီ။ ခြံရှင်ဟောဂက်က ခြံတံခါးအား ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာထိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေဘော်ဘ်၊ ငါ သိုးတွေကို သွား ကျောင်းလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဖလောင်းက ပြောလိုက်၏။

ဘော်ဘ်က ခပ်မြန်မြန် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အရာခပ်သိမ်းအား စောင့်ကြည့်လေ့လာနေ၏။ ခြံရှင်ဟောဂက်က သိုးများအား ကွင်းအောက်ပိုင်းသို့ မောင်းချလိုသည်။

“အနီး” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ဖလောင်းအား အော်ပြောလိုက်သည်။ သိုးထိန်းခွေးသည် ကွင်းအထက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ သူမက သိုးများ၏ နောက်ဘက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။

“ကွင်းအောက်ဖက်ကို ဆင်းကြ၊ ကွင်းအောက်ဖက်ကို” ဟု ဖလောင်းက တိရစ္ဆာန်များအား အော်ပြောလိုက်သည်။

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းဝက်ကလေး

သိုးတစ်ကောင်မှ မလှုပ်ကြချေ။ သူတို့က ဖလှိုင်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး စတင်အော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဖလှိုင်းတို့မှာ ဤဘာသာ စကားကို နားမလည်ကြပေ။ သို့သော် ဘေဘတ်က နားလည်ပေသည်။

သိုးများသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြသည်။ “နင် ဘာဖြစ်လို့ မယဉ်ကျေးတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါတို့ကို ကွင်း အောက်ကိုဆင်းဖို့ အော်နေ ရတာလဲ၊ ငါတို့ နင့်ကို မလိုချင်ဘူး။ ဟဲ့... ဝံပုလွေ ငါတို့ ဘေဘတ်ကို လိုချင်တယ်၊ ဘေဘတ်ကို တွေ့ချင်တယ်၊ ဘေဘတ်... ဘေဘတ် အေးအေး” ဟု သိုးများက အော်လိုက်ကြသည်။

ယခုအခါ ဖလှိုင်းသည် စိတ်ဆိုးလာပြီဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် သူမက ရှေ့တွင်ရှိနေသော သိုးများအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။ သိုးအိုတစ်ကောင် လဲကျသွားပြီး ကျန်သိုးများက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကုန်ကြ၏။ သိုးများက ကွင်းအတွင်း ဦးတည်ရာမရှိ လှည့်ပတ်ပြေးကုန်ကြသည်။

“နင် မယဉ်ကျေးဘူး၊ နင် မယဉ်ကျေးဘူး” ဟု သူတို့က ပြေးရင်း အော်နေကြသည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က တံခါးဝမှ စောင့်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် သိုးများသည် ကွင်းအောက်ဖက်သို့ ဆင်း မသွားကြချေ။

“ဝပ်နေစမ်း ဖလှိုင်း” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြောလိုက် သည်။

သူက တိရစ္ဆာန်များကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ဘေဘတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဝက်ကလေးက ဂိတ်ဝအနီးတွင် ထိုင်နေ သည်။

“ငါ တစ်ခြားနည်းနဲ့ စမ်းကြည့်ဦးမယ်” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြောလိုက်၏။ “ဖလှိုင်း... နေ နေ၊ ဝက်ကလေး... လာ လာ” ဟု သူက အော်လိုက်သည်။

ဘေဘတ်က သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ “ခြံရှင်ဟောဂက် ဘာလုပ်စေချင် သလဲ” ဟု သူက စဉ်းစားကြည့်နေ၏။

“ဝေးဝေး ဝက်ကလေး” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက် ၏။

ဘေဘတ်က ကွင်းအတွင်း ပြေးဝင်သွားပြီး ညာဘက်သို့ ကွေ့ပြီး ပြေး လိုက်သည်။ သူ၏ ခြေထောက်သေးသေးလေးများသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ

လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကွင်းအလယ်သို့ရောက်သောအခါ သူက ထိုင်ပြီး စောင့်နေလိုက်၏။ သိုးများမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဆူညံနေကြသည်။ သူတို့က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြ၏။ သို့သော် ဘေ့ဘ်က သူတို့ပြောသော စကားလုံးတိုင်းကို နားလည်ပါသည်။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ သိုးအပေါင်းတို့၊ ဒီနေ့ နေထိုင်ကောင်းကြပါရဲ့လား” ဟု သူက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ဘေ့ဘ်၊ မင်းနဲ့ပြန်တွေ့ရတာ ကောင်းပါတယ်” သိုးတစ်ကောင်က ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ ဘေ့ဘ်၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ တို့ ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းက ယဉ်ကျေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ” ဟု နောက် သိုးတစ်ကောင်က ပြောလိုက်သည်။

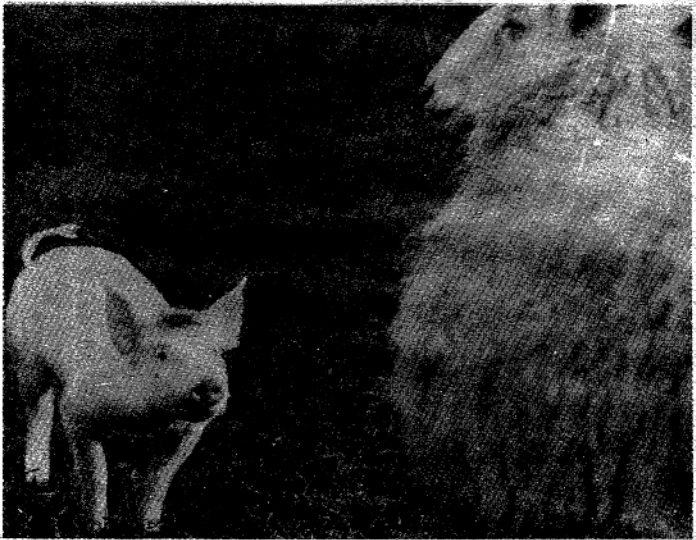
ထို့နောက် ဘေ့ဘ်က မာ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ “အခု ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းက ဘာပြုလို့ ဒီကို ရောက်နေတာလဲ၊ ဝံပုလွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ” ဟု မာက အော်မေးလိုက်သည်။

“သူက ဝံပုလွေမဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်မိသေးလား၊ မာ၊ ဖလိုင်းက သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ သူက သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ဒီမှာ ဘာပြုလို့ ရောက်နေတာလဲ၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ဘေ့ဘ်” ဟု မာက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သိုးထိန်းဝက်တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ပါတယ်” ဘေ့ဘ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အခု ဖြစ်ချင်တာလား၊ ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ... သိုးထိန်းဝက်” သူမက အခြားသိုးအားလုံးအား ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “အားလုံး ငါပြောတာကို နားထောင်ကြပါ၊ ဒီဝက်ကလေးဟာ သိပ်တော်ပြီး သိပ်လိမ္မာတယ်၊ သူဟာ စောင်းအတွင်းမှာ အယဉ်ကျေးဆုံးသူလည်း ဖြစ်တယ်။ သူက တစ်နေရာရာကိုသွားဖို့ ပန်ကြားတယ်၊ ငါတို့ကို အမိန့်မပေးဘူး၊ သိုးတွေဟာ မိုက်မဲတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သူ သိတယ်၊ ငါတို့ဟာ လိမ္မာတဲ့သူတွေ၊ ငါတို့ဟာ...”

“ကျွန်တော် သိုးထိန်းဝက်တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ပါတယ်” ဘော်ဘက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “အခု ဖြစ်ချင်တာလား၊ ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ... သိုးထိန်းဝက်” မာက ပြောလိုက်သည်။

သိုးများက “ငါတို့ဟာ... ငါတို့ဟာ... ငါတို့ဟာ... ဟာ... ဟာ...” ဟု အော်လိုက်ကြလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အခု ငါတို့ မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” မာက ဘော်ဘအား မေးလိုက်ပါသည်။

ဘော်ဘက ခြံရှင်ဟောဂက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကွင်း၏ ထောင့်တွင်ရှိသော သိုးလှောင်အိမ်များအတွင်းသို့ သိုးများကို ဝင်စေချင်နေပေသည်။

ဘော်ဘက သိုးများကို ကြည့်လိုက်ပြီး တိုးတိုးညင်သာသာ အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “သိုးကောင်းအပေါင်းခင်ဗျား... ကျေးဇူးပြုပြီး ဂိတ်ဝဆီကို ခင်ဗျားတို့ သွားနိုင်ကြပါသလား၊ ခြံရှင်ဟောဂက် စောင့်နေပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး သိပ်မြန်မြန်ကြီး မသွားကြပါနဲ့၊ မပြေးကြပါနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်း အတူတွဲပြီး သွားကြပါ”

သိုးများသည် ဘေ့ဘ်အား ကူညီရသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြင့် သူတို့သည် ဂိတ်ဝရှိရာ ကွင်းအောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်
သွားကြပြီး သိုးလှောင်အိမ်များအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ တစ်ကောင်
နှစ်ကောင် တိုးချင်းဝှေ့ချင်းမရှိ၊ အသံတစ်သံမှလည်း မထွက်ခဲ့ကြပေ။

“ကောင်းတယ် ဘေ့ဘ်၊ မင်းအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ပြလိုက်
တာပဲ” ဟု ဖလိုင်က ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ သိုး အပေါင်းခင်ဗျား၊
ကျေးဇူးပါ” ဟု ဘေ့ဘ်က ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘေ့ဘ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ မင်းဟာ အလွန်တော်တဲ့
သိုးထိန်းဝက်တစ်ကောင် ဖြစ်မှာပါ ဘေ့ဘ်” ဟု သိုးများက အော်လိုက်
ကြသည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်မှာ အလွန်ဝမ်းသာနေမိသည်။

“လိမ္မာတဲ့ ဝက်ကလေးပဲ၊ သူ ဖြစ်လာနိုင်မလား၊ ဝက် တော်ကလေး” ဟု
သူကပြောပြီး ဂိတ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၇)

ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် နေ့တိုင်းပင် ဘေ့ဘ်သည် ခြံရှင် ဟောဂက်၊
ဖလိုင်တို့နှင့်အတူ သိုးများထားရာ ကွင်းသို့ သွားခဲ့သည်။ သူတို့နှင့်အတူ
သိုးများအားမောင်းပြီး သိုးလှောင်အိမ်များအတွင်းသို့ သွင်းခဲ့ကြသည်။
သူတို့အားလုံး အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ညအခါ၌ ဖလိုင်နှင့် ဘေ့ဘ်တို့ ဇောင်းထဲတွင် စကားပြောကြသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို နှစ်သက်တယ်၊ အခု သခင်က ကျွန်တော့်ကို
သဘောကျရဲ့လား” ဟု ဘေ့ဘ်က မေးလိုက်သည်။

“အေး... သူသဘောကျပါတယ်၊ မင်းက အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း
လုပ်တာကိုး၊ ဘေ့ဘ် တစ်ခါတစ်လေ ငါ စဉ်းစားမိတယ်၊ သိုးတွေဟာ
သိနေတယ်”

“သူတို့ သိတယ်မေမေ၊ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပန်ကြားပြီး...”

“မင်း သူတို့ကို ဘာမှ ပန်ကြားစရာ မလိုဘူး၊ သူတို့ ညွှန်ကြားရမှာ၊
မှတ်မိလား” ဟု ဖလိုင်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် သခင်နဲ့ အလုပ်
လုပ်လို့ ရမလား၊ ကောင်းမလား”

“အေး... ကောင်းပါတယ်၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ ငါ့ အနေနဲ့ ကွင်း
အထက်ပိုင်း ပြေးလိုက်၊ ကွင်းအောက်ပိုင်း ပြေးလိုက်နဲ့ အကြိမ်ပေါင်း
ထောင်နဲ့ချီပြီး ပြေးနေရတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ အခုဆို
ငါက မငယ်တော့ဘူး၊ မင်းကိုငါ ထိုင်ပြီးကြည့်နေရုံဆိုတော့ ငါ ဝမ်းသာ
တာပေါ့ ဘေ့ဘ်”

သို့ဖြင့် ဘော်ဘိသည် ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့်အတူ နေ့တိုင်း အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ ဖလိုင်းကမူ ဝက်ကလေးအား ဂရုတစိုက်ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ အခုအခါတွင် ဘော်ဘိသည် သူ၏ သင်ခန်းစာကို ကောင်းကောင်းနားလည် သဘောပေါက်နေပေပြီ။

“သူ မလိမ္မာဘူးလား၊ သူက သိုးတွေကို ကျောင်းပေးနိုင်တယ်၊ နောက် သိုးတွေကို သိုးလှောင်အိမ်ထဲ သွင်းပေးနိုင်တယ်၊ သိုးတွေအများကြီးကို ဂိတ်ဝကိုဖြတ်ပြီး မောင်းသွားနိုင်တယ်၊ နောက် သိုးတစ်ကောင်ချင်းကိုလည်း ဇောင်းထဲကို ခေါ်သွားနိုင်တယ်” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြောပြနေသည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်မှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည်။ ဘော်ဘိသည်လည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေပေသည်။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မာ၊ သခင်က ခင်ဗျားကို ဇောင်းထဲမှာ အိပ်စေချင်တယ်” ဟု ဘော်ဘိက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ်လား၊ ငါ အထဲကို ဝင်ရမှာလား” ဟု မာက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မာ၊ ခင်ဗျားက နေမကောင်းဖြစ်နေပြန်ပြီ၊ ကဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး အခု လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ဘော်ဘိက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ ဝက်ကလေး၊ မင်းက သိပ်ယဉ်ကျေးတာပဲ၊ ငါ မင်းကို သဘောကျတယ်” ဟု မာက ပြောလိုက်၏။

ခြံရှင်ဟောဂက်သည် အစီအစဉ်တစ်ခုကို စတင်ချနေသည်။ “ငါ သိုးထိန်းခွေးပြိုင်ပွဲကို ဘော်ဘိကို ခေါ်သွားချင်တယ်၊ သိုးထိန်းခွေးတွေက ပြိုင်ပွဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြရတယ်၊ မြို့ကလူတွေနဲ့ တစ်ခြားခြံသမားတွေက ခွေးတွေပြိုင်တာ ကြည့်ဖို့လာကြတယ်။ ဘော်ဘိလည်း ထိုင်ပြီး ကြည့်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဇနီးကိုတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး” ဟု သူက စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖလိုင်းက သိုးများနှင့် အလုပ်လုပ်သည်။ ဘော်ဘိက စောင့်ကြည့်နေသည်။ သိုးများမှာ ကြောက်လန့်နေကြသည်။

“ဝံပုလွေဟေ့ ဝံပုလွေ” ဟု သိုးများက အော်ပြီး ကွင်းအား ပတ်ပြီးရင်း ပတ်ပြီး ပြေးနေကြသည်။

“မြန်မြန်သွားကြစမ်း၊ နင်တို့ရဲ့ သိုးလှောင်အိမ်ထဲကို သွားကြ” ဟု ဖလိုင်က အော်ဟစ်နေ၏။ သူမသည် သူတို့အပေါ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဘယ်သောအခါကမှ မဆက်ဆံခဲ့ပေ။

“ငါတို့ ဘော်ဘီကို အလိုရှိတယ်၊ ဘော်ဘီကို တွေ့ချင်တယ်” ဟု သိုးများ က အော်ဟစ်နေကြ၏။

သူတို့က သိုးလှောင်အိမ်များအတွင်း ပြေးဝင်သွားကြသည်။ သို့သော် သူတို့ မပျော်ရွှင်ကြပေ။

“စိတ်အေးအေးထား ဖလိုင်... စိတ်အေးအေးထား ကလေးမ” ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က ပြောလိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် ဘော်ဘီက စိတ်အေးအေးထားဖို့ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ရပေ။

နေသာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က ဖလိုင်နှင့် ဘော်ဘီအား ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် တင်လိုက်သည်။

သူသည် ဆယ်မိုင်ခန့် အခြားရွာတစ်ရွာသို့ မောင်းသွားခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင် အခြားရွာများမှ ခြံရှင် အမြောက်အများသည် သူတို့၏ သိုးထိန်းခွေးများနှင့်အတူ ရောက်ရှိနေကြသည်။

“ငါကတော့ အခြား သိုးထိန်းခွေးတွေကို စောင့်ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့... ငါ့ရဲ့... သိုးထိန်းဝက်ကိုတော့ ကြည့်မယ့်လူ မရှိပါက လား” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။ လမ်းအဆုံးတွင် ထရပ်ကား ရပ်သွားခဲ့သည်။ “ဒါ ထရပ်ကားကို ထားဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ၊ အခုဆို ငါတို့ ဒီမှာရောက် နေတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ဖလိုင် လာလာ၊ ဝက်ကလေး လာလာ”

ခြံရှင် ဟောဂက်က ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမနက် ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ” ဟု ဘော်ဘီက မေးလိုက်၏။

“ငါ မသိဘူး၊ သခင်က မင်းကို တစ်ခုခု မြင်စေချင်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု ဖလိုင်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူတို့ သစ်ပင်ကြီးအချို့အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ခြံရှင်ဟောဂက် က ရပ်လိုက်၏။

နေသာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က ဖလိုင်းနှင့် ဘေ့ဘ်အား ထရပ်ကားကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် တင်လိုက်သည်။

“ဝပ်နေစမ်း ဖလိုင်း၊ ဝပ်နေစမ်း ဝက်ကလေး” ဟု ခြံရှင်က ပြောလိုက်ပြီး သစ်ပင်အောက်တွင် ဖလိုင်းဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမြင်စေချင်တာလဲ” ဟု ဘေ့ဘ်က မေးလိုက်သည်။

“ပြိုင်ပွဲကိုပေါ့၊ သိုးထိန်းခွေးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ သခင်တွေအတွက် လုပ်တဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေပေါ့၊ ခွေးတစ်ကောင်ချင်းက သိုးတွေကို တစ်နေရာကနေ တစ်ခြားတစ်နေရာကို မောင်းပို့ပေးရတယ်၊ ပြိုင်ပွဲတိုင်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူကြဘူး၊ ဒီနေ့ဆို သိုးတွေက ကွင်းအောက်ဖက်မှာရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲကို ဝင်ကြရမှာ၊ အဲဒီနောက် ခွေးက သိုးသုံးကောင်ကိုခေါ်လာပြီးနောက် သိုးလှောင်အိမ်ထဲကို

သွင်းပေးရမယ်၊ နောက်ခွေးက သိုးအားလုံးကို အတူတူတွဲပြီး သိုးလှောင်အိမ် အကြီးကြီးထဲကို ပြန်သွင်းပေးရမယ်” ဟု ဖလောင်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါ အကုန်ပဲလား မေမေ” ဟု ဘော်ဘီက မေးလိုက်ပါသည်။

“အေး... အကုန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါ လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ မင်း မြန်မြန် ပြေးရမယ်၊ မင်း မှားလို့မရဘူး၊ ဒါဟာ ခက်ခဲတဲ့အလုပ်ပဲ ဘော်ဘီ၊ စောင့်ကြည့်နေ မင်း မြင်လိမ့်မယ်”

ဘော်ဘီက ခွေးများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ ၎င်းအလုပ်မှာ အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြေးခဲ့ကြသည်။ ခွေးများသည် ဂိတ်ပေါက်တွင် အမှား တစ်ချို့အား လုပ်ခဲ့ကြပေသည်။

ဘော်ဘီက အရာအားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ ခြံရှင် ဟောဂက်က ဘော်ဘီကိုစောင့်ကြည့်နေပြီး ဖလောင်းကမူ သူမ၏သခင်နှင့် သူမ၏ လိမ္မာသော ဘော်ဘီကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပြိုင်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ခြံရှင် ဟောဂက်က သူ၏ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်အား ထရပ်ကားဖြင့်တင်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

“သခင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သူက ဘော်ဘီကို သိုးထိန်းခွေးတွေလို လိမ္မာကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ထင်နေ... ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခြား ခြံရှင်တွေက ရယ်ကြလိမ့်မယ်။ ဘော်ဘီက လိမ္မာတာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုးထိန်းခွေး မဟုတ်ဘူး၊ သိုးထိန်းဝက်ပဲ” ဟု ဖလောင်းက ရေရွတ်နေ၏။

ထို့နောက် ဖလောင်းက တစ်စုံတစ်ရာ အမှတ်ပြန်ရလိုက်မိသည်။ သူမက ဘော်ဘီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြိုင်ပွဲကခွေးတွေ လိမ္မာတယ်မဟုတ်လား ဘော်ဘီ” ဟု သူမက ဘော်ဘီအား မေးလိုက်သည်။

“အို... ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ သူတို့ သိပ်လိမ္မာကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုတော့ ရှိနေပါတယ်။ သူတို့က မယဉ်ကျေးကြဘူး” ဟု ဘော်ဘီက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၈)

ခြံရှင်ဟောဂက်သည် နေ့စဉ်ပင် သူ၏အကြံအစည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေခဲ့၏။ သူက ကွင်း၏အလယ်တွင် ဂိတ်ပေါက်နှစ်ခု ချထားလိုက်သည်။ ဘော်ဘက သိုးများအား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဖြင့် ဂိတ်အသစ်နှစ်ခုမှ ဖြတ်ဝင်သွားကြရန် ပန်ကြားခဲ့သည်။ ခြံရှင်က ကွင်းထဲတွင် လမ်းကလေးတစ်ခု အသစ် ဖောက်ပေးလိုက်သည်။ ဘော်ဘက သိုးများအား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြင့် လမ်းသစ်အတိုင်း ဆင်းသွားရန် ပြောလိုက်သည်။ သိုးများသည် ဘော်ဘနှင့် အလုပ်လုပ်ရသည်ကို ပျော်ရွှင်နေကြပေသည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်က ကွင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ထောင့် နှစ်ထောင့်တွင် သိုးလှောင်အိမ်နှစ်ခု ဆောက်ပေးလိုက်သည်။ သိုးလှောင်အိမ်များ၏ ဝင်ပေါက်များမှာ အလွန်ကျဉ်းသည်။ နေ့တိုင်း ဖလှိုင်းက သိုးငါးကောင်အား ကွင်း၏ မြောက်ဘက်ထောင့်သို့ ခေါ်ခဲ့ပြီး ထိုနေရာတွင် သိုးများနှင့်အတူ စောင့်နေရ၏။

ထို့နောက် သိုးများကို ရွှေ့ပြောင်းပေးရန် ဘော်ဘ၏အလှည့် ရောက်လာသည်။

“ဝေးဝေးကို ဝက်ကလေး”ဟု ခြံရှင်က အော်လိုက်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ “နီးနီးကို ဝက်ကလေး”ဟု ခြံရှင်က အော်လိုက်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ဘော်ဘက ကွင်း၏ထောင့်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးရသည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ၏နာရီကို အမြဲကြည့်နေသည်။ ပြဿနာတစ်ခုတော့ ရှိပေသည်။ ဘော်ဘသည် ထို့ထက် မြန်မြန်ပြေးသင့်သည်။

ဖလှိုင်းက အရာတိုင်းကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘော်ဘဟာ လိမ္မာတယ်၊ သိုးတွေက သူ့နဲ့ဆို အမြဲကောင်းကောင်းသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ဒီမှာရှိတဲ့ သိုးတွေကိုပဲသိတာ၊

ပြိုင်ပွဲမှာက တစ်ခြားကသိုးတွေ ရှိနေမှာ၊ ဒါဆို ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ သူ
အဲဒီသိုးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြန်ပါ့မလား” ဟု ဖလောင်းက ရေရွတ်ပြောဆို
နေမိ၏။

ထိုညတွင် ဖလောင်းက ဘေ့ဘ်နှင့်အတူ စောင်းထဲတွင် ည စာစားသည်။
သူမက သူ့အား သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေ လိုက်၏။

“သူ အတော်ထွားလာပြီ၊ သူ့အစာကို သူ သိပ်ကြိုက် တယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူစားတာ များလွန်းတယ်၊ သူက ညတိုင်း ညစာ အများကြီးစားနေတာပဲ၊
ခုဆို သူသိပ်ဝနေပြီ” ဟု သူမက တွေးနေသည်။

ဘေ့ဘ်က ညစာစားပြီးနောက် ထိုင်နေသည်။ သူ ပျော်ရွှင်နေပေ
သည်။

“ဘေ့ဘ်... မင်း ဒီသိုးထိန်းဝက်အလုပ်ကို သဘောကျသလား” ဟု
ဖလောင်းက မေးလိုက်သည်။

“အို... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ” ဟု ဘေ့ဘ်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မင် ပိုပြီးတော်တဲ့ သိုးထိန်းဝက်တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်သလား၊ အတော်
ဆုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်ပါတယ်မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ခွေးတွေက ဝက်တွေထက်ပိုပြီး မြန်မြန်ပြေးနိုင်တယ်၊
ဒါဟာ တကယ့်ပြဿနာပဲ”

“ငါ မင်းကို ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ မင်း နှစ်ခုတော့ လုပ်နိုင်ရမယ်၊ မင်း
နေ့တိုင်း ပိုပြီးပြေးရမယ်၊ ကွင်းအထက်၊ ကွင်းအောက် ခြံဝိုင်းကိုပတ်ပြီး
ထပ်ခါထပ်ခါ မြန်မြန်ပြေးရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ နောက်တစ်ခုကော ဘာလဲ” ဟု ဘေ့ဘ်က
မေးလိုက်သည်။

“အစားတွေ အများကြီးမစားနဲ့၊ မင်း သိပ်ဝနေပြီ” ဟု ဖလောင်းက
ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ညစာလျှော့ပြီး
စားပါ့မယ်”

ဘေဘ်က မနက်တိုင်း ခြံဝိုင်းကိုပတ်ပြီး ပြေးသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကွင်းအား ထက်အောက်စုန်ဆန် ပြေးသည်။ နေ့တိုင်း သူပြေးသည်။ သူက မြန်သထက်မြန်အောင် ပြေးသည်။ ညတိုင်း ညစာကို လျော့စားသည်။

သတင်းတစ်ပတ်ကြာပြီးနောက် ခြံရှင်ဟောဂက်က ဝက်ကလေးအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ခုဆို ဝက်ကလေးက သိပ်မဝတော့ဘူး၊ သူထွားလည်း ထွားလာတယ်၊ နောက်ပိုပြီးလည်း သန်လာတယ်၊ ပိုပြီး မြန်အောင်လည်း ပြေးနိုင်နေပြီ၊ တကယ်တော်တဲ့ သိုးထိန်းဝက်ကလေးပဲ”

သာယာသော တစ်မနက်တွင် ဖလှိုင်းက ပြောလိုက်သည်။ “မင်း အသင့်ဖြစ်ပြီလား ဘေဘ်၊ ပြေးဖို့အချိန် ရောက်ပြီလေ၊ ဒီမနက် တောင်ဘက် ကွင်းကို သွားပေတော့၊ ငါ ဒီကစောင့်နေမယ်”

ဘေဘ်က ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဖလှိုင်းက ပြန်အိပ်လိုက် လေသည်။

ဘေဘ်က ခြံဝိုင်းအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ သူ အလွန်ပျော်နေမိသည်။ သူက မာနှင့် အခြားသိုးများကို တွေ့ချင်သည်။ “အားလုံး ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ၊ သာယာတဲ့နေ့တစ်နေ့ မဟုတ်ပါလား” စသည်ဖြင့် သူက နှုတ်ဆက်ချင်နေသည်။ သူက တောင်ဘက်ကွင်းသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

သိုးတွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူက ကွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့် သည်။ ထို့နောက် ကွင်း၏ထောင့်မှ အသံတစ်သံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝံပုလွေတွေ၊ ဝံပုလွေတွေ၊ ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဘေဘ်က ပြောပြီး လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ကွင်းထဲတွင် ခွေးဆိုးကြီးနှစ်ကောင် ရောက်နေပေသည်။ “တစ်ချို့ ဝံပုလွေတွေက သိုးတွေကို သတ်နိုင်တယ်” ဟုဆိုသော မာ၏စကားကို ဘေဘ်က အမှတ်ရလိုက်သည်။

ဘေဘ် အလွန်ပျော်နေမိသည်။ သူက မာနှင့် အခြားသိုးများကို တွေ့ချင်သည်။
“အားလုံး ကောင်းသောမနက်ခင်းပါ။ သာယာတဲ့နေ့တစ်နေ့ မဟုတ်ပါလား”
စသည်ဖြင့် သူက နှုတ်ဆက်ချင်နေသည်။

အသံများမှာ ယခုအခါ ပိုဆိုးလာသည်။ သိုးများမှာ ကွင်း၏ထောင့်အားလုံးသို့ ရောက်နေကြ၏။ သူတို့ အလွန်ကြောက်နေကြပေသည်။ သိုးတစ်ချို့က ဂိတ်တံခါးကို ခုန်ကျော်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ သို့သော် မကျော်နိုင်ဘဲ ပြန်လဲကျကုန်သည်။

သိုးငယ်တစ်ကောင်က “ငါ့ကိုကယ်ပါ၊ ငါ့ကို ကယ်ကြပါ” ဟု တွင်တွင် အော်နေသည်။

သိုးတစ်ကောင်က ကွင်းအလယ်မှာ ရှိနေသည်။ ခွေးများက ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာသည်။ “ဝံပုလွေတွေ၊ ဝံပုလွေ၊ ငါ့ကို သတ်တော့မယ်” ဟု သိုးက ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။

ယခုအခါ ဘော်ဘ်သည် ဒေါသ အလွန်ထွက်နေပေပြီ။ “ခွေးတွေက သိုးတွေကို သတ်တော့မယ်၊ ငါ တစ်ခုခုလုပ်မှ” ဟု သူက တွေးလိုက်၏။

ဘော်ဘ်က ပိုပြီး သေးသော အညိုရောင်ခွေးဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ သူ၏ သွားများက ခွေး၏ကျောကုန်းအတွင်း စိုက်ဝင်သွားပြီး သူက ခွေးအား သိုးများနှင့်ဝေးရာသို့ ထိုးကော်ပစ်လိုက်သည်။ ခွေးမှာ ဂိတ်ဝသို့ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ခွေးမှာ ယခုအခါ အလွန်ကြောက်သွားပေပြီ။

ထို့နောက် အခြားခွေးက ဘော်ဘ်အနားသို့ ကပ်လာသည်။ ထိုခွေးမှာ ယခင်ခွေးထက် ပိုကြီးပြီး ပိုသန်သည်။ သူက ကြောက်ရွံ့မနေပေ။

ဘော်ဘ်က သူ၏ သွားများကို ဖြေလိုက်သည်။ ဤ တစ်ကြိမ်တွင် ခွေးကြီးဆီသို့ ဖြစ်ပေသည်။ ခွေးကြီးက စကိုက်သည်။ ဘော်ဘ်က သူ၏ သွားဖြင့် ခွေးကြီး၏ နောက်ခြေထောက်အား ခဲထည့်လိုက်သည်။ ခွေးက ဘော်ဘ်အား ခပ်ပြင်းပြင်း တွန်းထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဘော်ဘ်က မမူပေ။ သူသည် ယခုအခါ ပိုပြီး ဒေါသထွက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဘော်ဘ်က သူ၏အစွယ်ဖြင့် ခွေးကြီး၏ကျောကုန်းအား ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ကွင်း၏ထောင့်သို့ ကော်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခွေးကြီးက ထပ်တိုက်ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် ဘော်ဘ်သည် သန်စွမ်းလွန်းသူ ဖြစ်ပေသည်။ ခွေးနှစ်ကောင်စလုံး ကွင်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။

ဘော်က သိုးများဆီသို့ ပြေးကြည့်လိုက်သည်။ သိုးအားလုံး ကွင်း အလယ်တွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရှိနေကြသည်။ သိုးတစ်ကောင်ကမူ အတော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းသိုးမှာ မာ ဖြစ်နေသည်။

“မာ... မာ... ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လား” ဟု ဘော်က မေးလိုက်သည်။

“မင်းလား ဘော်” သိုးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူမက ဘော်ဘက် သို့ သူမ၏ဦးခေါင်းလှည့်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ “ငါ မင်းကို မမြင်ရဘူး”

“အခု အခြေအနေကောင်းသွားပါပြီ မာ၊ ခွေးတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပါပြီ” ဟု ဘော်က ပြောလိုက်၏။

“အဝေးကြီး၊ အဝေးကြီးကို” ဟု သိုးများက ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြ သည်။

“အခြေအနေကောင်းသွားမှာပါ မာ၊ သခင် လာနေပါပြီ” ဟု ဘော်က အားပေးလိုက်၏။

မာက ဘာမှ မပြော၊ သူမ၏မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ အရာရာ သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သိုးများမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံ ပေါက်နေကြ၏။ ကွင်းထဲတွင် အသံတစ်သံမှ မကြားရတော့ချေ။

“အို... မာ” ဟု ဘော်က ငိုနေပေပြီ။

“မာ... မာ... မာ... အာ အာ” ဟု သိုးများက ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြ လေသည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဖလောင်းတို့ ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

“သိုးတွေအားလုံး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ၊ အနီးကို ဖလောင်း” ဟု သူက အော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ သိုးများကို မြင်သွားသည်။ သူ မာကိုလည်း တွေ့သွား သည်။

“ဒီသိုးကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က မေးလိုက်သည်။

သူက ဘော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးနေကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

အခန်း (၉)

“အိမ်ပြန်စမ်း ဝက်၊ အိမ်ပြန်စမ်း” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ဘော်ဘ်အား အော်ထုတ်လိုက်သည်။

ဘော်ဘ်က နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ “သူ ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးနေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့အိမ်ပြန်ရမှာလဲ၊ ဖလှိုင်းနဲ့အတူ ငါ ဒီမှာ နေခဲ့ချင်တယ်” ဟု ဘော်ဘ်က တွေးနေရှာသည်။

သို့သော် သူသည် ဝက်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သို့ ဖြင့် သူက အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ခြံရှင်က မာအား သူ၏ ထရပ်ကားပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖလှိုင်းက သိုးများအား လှောင်အိမ်သို့အတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။ သိုးများသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

“နေခဲ့ ဖလှိုင်း၊ ငါ ခြံထဲကအိမ်ကို သွားဦးမယ်” ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က ပြောလိုက်သည်။

ဘော်ဘ်က စောင်းအတွင်းတွင် ရှိနေသည်။ သူ အလွန် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ယခုဆိုလျှင် ပျော်စရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ မဟုတ်တော့ပေ။ မနက်က သူ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုအခါ သူ ဝမ်းနည်းနေရပေပြီ။

“သခင်က ဘာပြုလို့ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေတာလဲ၊ ငါ သိုးတွေကို ကူညီခဲ့တာပဲ” ဟု ဘော်ဘ်က တွေးကြည့်နေ၏။

သူက စောင်းတံခါးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ခြံရှင်၏ ထရပ်ကားကို မြင်ရသည်။ ထရပ်ကားသည် ခြံပိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက သူ၏သခင်ကို မြင်နေရပေပြီ။ ခြံရှင် ဟောဂက်က အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲက ရှည်ရှည်မည်းမည်းဟာက ဘာလဲ”

“လာစမ်း ဝက်” ဟု သူက ခေါ်လိုက်၏။ သူ၏ အသံမှာ စိတ်ဆိုးနေပြီ။ ခက်ထန်လှသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မစ္စက် ဟောဂက်၏ မီးဖိုချောင်တွင်းမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဘေဘ်က ခြံရှင်၏ နောက်မှ စောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက် သွားသည်။ သူက ထိုင်ချလိုက်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ “ဒီ ရှည်ရှည်မည်းမည်းကြီးက ငါ့အတွက်လား၊ သခင်ကတော့ ဒါကြီးကို ငါ့ပါးစပ်နား တစ်လှံလှံ နေ တော့တာပဲ”

“ဟောဂက် ရှင်ဘယ်မှာလဲ” မစ္စက်ဟောဂက်က အော်မေးလိုက်သည်။ သူမက မီးဖိုချောင်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေ၏။ “သတင်းဆိုး ပြောစရာ ရှိတယ်၊ ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

“မိန်းမရေ ဒီမှာဟေ့၊ စောင်းထဲမှာ” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြန်ထူးလိုက် သည်။ သူက မည်းမည်းရှည်ရှည်ပစ္စည်းအား ဘေးရှိ သေတ္တာအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မစ္စက်ဟောဂက်က စောင်းတံခါးဝသို့ ပြေးလာသည်။

“ဪ ရှင်က ဒီမှာကိုး၊ ရဲက တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်၊ သူတို့က ခြံရှင်တွေအားလုံးကို ဒီသတင်းကို အကြောင်းကြားနေတာ၊ ဒီအနီးအနားမှာ ခွေးဆိုးနှစ်ကောင် ရောက်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက အဲဒီခွေးနှစ်ကောင်က ဟိုဘက်ရွာတစ်ရွာက သိုးခြောက်ကောင်ကို ကိုက်သတ်သွားတယ်တဲ့၊ အမည်းရောင် ခွေးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ အညိုရောင် ခွေးသေးသေးတစ်ကောင် တဲ့၊ ရှင် ဒီခွေးတွေကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ သိုးတွေကို သွားပြီးကြည့်ပါဦး၊ မြန်မြန်သွားပါ၊ ကျွန်မတို့သိုးတွေ အခြေအနေ ကောင်း ရဲ့လား”

“အေး... ငါတို့သိုးတွေ အခြေအနေကောင်းပါတယ်” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက် က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မစ္စက်ဟောဂက်က မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး ခြံရှင်ဟောဂက်က ခြံပိုင်းအတွင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘေဘ်က သူ၏ နောက်မှ လိုက်လာ ခဲ့သည်။

“ထိုင်စမ်း ဝက်ကလေး” ဟု သူက ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်သည်။
ယခုအခါတွင် သူ၏အသံမှာ မာကြောမနေတော့ပေ။ သူက ဘော်ဘီ၏
မျက်နှာအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဝက်ကလေး၏
နှုတ်သီးနားတွင် အညိုရောင် အမွှေးတစ်ချို့နှင့် အနက်ရောင်အမွှေးတစ်ချို့ကို
တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ မင်း မကြောက်နဲ့တော့၊ မင်းဟာ လိမ္မာတဲ့
ဝက်ကလေး မဟုတ်ဘူးလား” ဟု သူက ပြောလိုက်လေသည်။

ဖလောင်းမှာ ကွင်းထဲတွင် စောင့်နေခဲ့သည်။ သူမ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေမိ၏။

“ဒီ သိုးအိုကြီးကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ၊ တစ်ချို့ခွေးတွေ ကတော့
သိုးတွေကို သတ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုးထိန်းဝက်တစ်ကောင်ကတော့
သိုးတစ်ကောင်ကို သတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ သိရမှ ဖြစ်မယ်”

ဖလောင်းက သိုးလှောင်အိမ်အတွင်းရှိ သိုးများအား သွားမေးလိုက်သည်။

“ဒီ သိုးအိုကြီးကို ဘယ်သူ သတ်တာလဲ” သူမက မေးလိုက်သည်။

“ဝက်လား၊ ဘော်ဘီလား၊ ငါ့ကို ပြောကြစမ်း၊ အသုံးမကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ”

“ဝံပုလွေ၊ ဝံပုလွေ” ဟု တစ်ကောင်က အော်လိုက်သည်။

“ဘော်ဘီ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ မိုက်မဲတဲ့ဟာတွေ” ဟု
ဖလောင်းက ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘော်ဘီ... အေ အေ” ဟု နောက်သိုးတစ်ကောင်က အော်လိုက်ပြန်၏။

“ငါ သိရမှဖြစ်မယ်၊ ငါ သူတို့ကို ပန်ကြားရမှာလား၊ ဘော်ဘီကတော့
အမြဲယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောဆို၊ သူက သူတို့ကို အမြဲပန်ကြား ပြောဆို
တယ်” သူမက သိုးများအား ကြည့်လိုက်သည်။ “ကျေးဇူးပြုပြီး သိုးကောင်း
သိုးတော်များရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ပြောပြကြပါ” ဟု သူမက ပန်ကြား
လိုက်ပါသည်။

သိုးများက ဖလောင်းအား ကြည့်လိုက်ကြသည်။ “ဝံပုလွေ ငါတို့ကို
ပန်ကြားပြောဆိုနေပြီ” ဟု သူတို့က အော်လိုက်ကြသည်။

“ဘော်ဘီ... ဘော်ဘီ ရောက်လား၊ ဝံပုလွေတွေ ထွက်ပြေး၊ ဘော်ဘီရောက်
လာ ဝံပုလွေတွေထွက်ပြေး” သိုးအားလုံးက ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြလေသည်။

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းဝက်တလေး

ဘော်သည် ဆိုးတဲ့ သိုးထိန်းဝက်တစ်ကောင် မဟုတ်ပေ။ သူသည် အတော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သိုးတော် သိုးကောင်းအပေါင်းတို့ ကျေးဇူးပါ” ဟု ဖလောင်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဘော်တို့ သိုးလှောင်အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်လာကြ၏။

“အခု မေမေ ယဉ်ကျေးလာပြီ မဟုတ်လား” ဟု ဘော်က ဖလောင်းအား ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၀)

ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် သူ၏ဇနီးတို့သည် အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြပေသည်။
ခြံရှင်က ဘော်အား အစားအစာ အမြောက်အများ ပေးသည်။ သို့သော်
ဘော်က အနည်းငယ်သော ညစာကိုသာ စားသည်။ သို့ဖြင့် ဖလောင်းက
ဘော်၏အစာကို ဝိုင်းကူစားပေးရရာ သူမမှာ ဝသထက်ဝလာခဲ့လေသည်။

ဘော်သည် ယခုအခါတွင် မစ္စက်ဟောဂက်၊ ခွေးတို့နှင့်အတူ မီးဖို
ချောင်သို့ ဝင်ထွက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ခြံရှင်ဟောဂက်က ညစာ
စားရန် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဖလောင်းနှင့် ဘော်တို့လည်း
ထိုနေရာတွင် ရှိနေကြသည်။ သူတို့က ခြံရှင်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။
သူတို့အတူတူ တယ်လီဗေးရှင်းမှ သတင်းကို ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြသည်။

“ဒီဝက်က တယ်လီဗေးရှင်း ကြိုက်တယ်” မစ္စက်ဟောဂက်က
ပြောလိုက်သည်။ “သူက ဝက်ကောင်းလေးတစ်ကောင် မဟုတ်လား၊
ဒါပေမယ့် သူ အခု မငယ်တော့ဘူး၊ သူ ကြီးလာပြီ၊ သန်လည်း သန်လာ
တယ်၊ သူက ခွေးတစ်ကောင်ထက်လည်း ပိုပြီး လိမ္မာတယ်၊ သူ သိုးတွေနဲ့
အလုပ်လုပ်ဖို့ သင်ကြားနိုင်လောက်တယ်၊ ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊
ခြံရှင် ဟောဂက်”

ခြံရှင်ဟောဂက်က ပြုံးလိုက်သည်။ “ငါ့အကြံအစည်ကို သူ့ကို ပြောပြ
လို့ မဖြစ်ဘူး”ဟု သူက တွေးနေ၏။ “ငါ ဗြိတိသျှ သိုးထိန်းခွေးပြိုင်ပွဲကို
ဘော်ကို ခေါ်သွားရမယ်။ ငါ ဘယ်တုံးကမှ ငါ့ရဲ့ သိုးထိန်းခွေးတွေနဲ့
ဝင်ပြိုင်မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ငါ့မှာ ဘော် ရှိနေပြီ၊ ငါတို့
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြမယ်၊ ငါတို့ တယ်လီဗေးရှင်းမှာတောင်
ပါကောင်း ပါလာနိုင်တယ်”

အကြံအစည်က ရိုးရိုးလွယ်လွယ်လေး ဖြစ်သည်။ “ဖလိုင်းကို ငါနဲ့ အတူ ခေါ်သွားမယ်။ ခြံသမားတွေက ပြိုင်ပွဲမှာ ငါ့ကို သိုးထိန်းခွေးနဲ့အတူ မြင်ကြမယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ကပ်ပြီး သိုးတွေနဲ့အတူ ကွင်းထဲကို ဘော်ဘီကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

သူက သတင်းစာတွင် ပြိုင်ပွဲအကြောင်း ဖတ်လိုက်သည်။ သတင်းစာက ဆိုသည်။ ဗြိတိသျှ သိုးထိန်းခွေးပြိုင်ပွဲများ ခြံရှင် ၏ အမည်၊ တိရစ္ဆာန်၏ အမည်။

“ဒါ ကောင်းတယ်၊ တိရစ္ဆာန်လို့ ပြောထားတယ်၊ ခွေးလို့ မပါဘူး၊ ဒါဆို ဝက်လို့ ငါ ရေးသွင်းလို့ ရတာပေါ့”ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က ပြောနေပေသည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဘော်ဘီတို့ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကြသည်။

“နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် ငါတို့ အသင့်ဖြစ်နေမှ ဖြစ်မယ်။ မနက်တိုင်း မွန်းလွဲပိုင်းတိုင်း သိုးတွေနဲ့ ဘော်ဘီ အလုပ်လုပ်ရမယ်”ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က ပြောလိုက်သည်။

ဘော်ဘီက သိုးများအား ကွင်းအထက်သို့ ခေါ်လာသည်။ ဂိတ်ပေါက် များကို ဖြတ်စေသည်။ သိုးလှောင်အိမ်များအတွင်း ဝင်စေသည်။ သူက သိုးငါးကောင်ကို သိုးလှောင်အိမ်ကြီးအတွင်း ရွှေ့ထည့်ပေးခဲ့သည်။ သိုးနှစ် ကောင်ကို သိုးလှောင်အိမ် သေးသေးလေးအတွင်း ရွှေ့ထည့်ပေးခဲ့သည်။ သူက အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ပြနိုင်ပေပြီ။

ညတိုင်းပင် ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် ဘော်ဘီနှင့် ဖလိုင်းတို့ ဇောင်း အတွင်း စကားမမြဲပြောကြသည်။

“မေမေ ကျွန်တော် သိုးထိန်းခွေး ပြိုင်ပွဲမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်။ မေမေလည်း တော်တဲ့ သိုးထိန်း ခွေးတစ်ကောင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခြံရှင်ဟောဂက်က စာရွက်တွေပေါ်မှာ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုပဲ ရေးသွင်းခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ပြဿနာရှိနိုင်သလား”ဟု ဘော်ဘီက မေးလိုက် သည်။

“မရှိပါဘူးဘေဘေ၊ ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက အခုဆို အိုနေပြီ။ နောက် ပိုပြီး ဝလာတယ်။ ငါက မင်းကို အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး ဖြစ်စေချင်တာ၊ မင်းက အတော်ဆုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘေဘေ” ဟု ဖလောင်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ဖလောင်းက ကိစ္စတစ်ချို့ကို သဘောပေါက်နေသည်။ သိုးထိန်း ခွေးများသည် ဘေဘေထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးနိုင်သည်။ ခြံရှင် ဟောဂက် ၏ သိုးများက ဘေဘေအား သိနေပြီးဖြစ်သည်။ သူက သူတို့အား သိုးလှောင် အိမ်များသို့ သွားရန် ယဉ်ကျေးစွာ ပန်ကြားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲတွင်ရှိသော သိုးများသည် အခြားသိုးများ ဖြစ်ပေမည်။ ဘေဘေက သူတို့ကို ပြော၍ရပါမလား။ သိုးလှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ဒီသိုးတွေကို သူ ဘယ်လိုမြန်မြန်သွင်းပေးမလဲ၊ ငါ တို့ရဲ့သိုးတွေကို ငါ မေးကြည့်ရဦးမယ်” ဟု ဖလောင်းက စဉ်းစားနေမိ၏။

နောက်နေ့ညနေခင်းတွင် ဖလောင်းသည် သိုးများရှိရာ ကွင်းသို့ သွားခဲ့ ၏။ သိုးအားလုံးက အထူးဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်နေကြ၏။

“ကောင်းသော ညနေခင်းပါ။ သိုးကောင်း သိုးလိမ္မာ အပေါင်းတို့” ဖလောင်းကစပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “ရှင်တို့ ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီနိုင်ပါသလား၊ ဘေဘေဟာ ခြံရှင် ဟောဂက်နဲ့အတူ ဗြိတိသျှ သိုးထိန်း ခွေးပြိုင်ပွဲကို သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုက ရှိနေပါတယ်”

သူမက သူတို့အား ပြဿနာကို ပြောပြလိုက်သည်။ “ပြိုင်ပွဲမှာရှိတဲ့ သိုးတွေက တစ်ခြားကသိုးတွေ ဖြစ်မှာပါ။ သူက သူတို့ ကို ဘာပြောရမလဲ၊ သူက သူတို့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပန်ကြားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အရင်က သိုးထိန်းဝက်ဆိုတာ မြင်ဖူးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် သူ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“စကားဝှက်”ဟု သိုးတစ်ကောင်က အော်လိုက်သည်။

“စကားဝှက်၊ စကားဟာ ဟာ ဝှက်”ဟု သိုးအားလုံးက ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြသည်။ “ဘေဘေ စကားဝှက်ကို သင်ယူရမယ်”

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းဝက်ကလေး

“အဲဒါက ဘာလဲ” ဟု ဖလောင်းက မေးလိုက်၏။

သိုးအားလုံးက စကားဝှက်ကို သိကြတယ်။ သိုးပေါက်တွေဟာ သူတို့ မိခင်ဆီက စကားဝှက်ကို သင်ယူရတယ်။ သိုးမကြီးက စကားဝှက် ပြောလိုက်ရင် သိုးငယ်ကလေးတွေက ထွက်မပြေးကြဘူး။

“ကျေးဇူးပြုပြီး စကားဝှက်က ဘာလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ပြောပြကြပါ။ သိုးကောင်းသိုးလိမ္မာအပေါင်းတို့၊ ဒါဟာ ဘေးအန္တရာယ်ပါ” သိုးများ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ဒါဟာ ဘေးအန္တရာယ်၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်” ဟု သိုးငယ်တစ်ကောင်က အော်လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး သံပြိုင်ရွတ်လိုက်ကြသည်။

“ငါတို့နဲ့သူ အတူတူ၊ ငါတို့နဲ့သူမ အတူတူ
ငါတို့အားလုံး သိုးတွေပါ။ သင်လည်း မြင်နိုင်တာ
ငါတို့စာကို ဖတ်သလို၊ ငါတို့ရေးသလို
မမိုက်ဘူးဗျို့။”

“ဒါဟာ ဘေးအန္တရာယ်၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်” ဟု သိုးငယ်တစ်ကောင်က အော်လိုက်သည်။

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းဝက်ကလေး

“ဒါက စကားဝက်လား” ဟု ဖလှိုင်းက မေးလိုက်၏။

“အေး” ဟု သိုးများက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ထိုညက စောင်းထဲတွင် ဖလှိုင်းက ဘေ့ဘ်အား စကားဝက်ကို ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် ဒါကို နားမလည်ဘူး မေမေ” ဟု ဝက်ကလေးက ပြောလိုက်၏။

“အလွတ်ရအောင် ကျက်ထားလိုက် ဘေ့ဘ်၊ မင်း အတော်ဆုံး မဖြစ်ချင်ဘူးလား” ဟု ဖလှိုင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၁)

နံနက်ခင်း စောစောပိုင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ ခြံရှင်ဟောဂက်သည် ခြံဝိုင်း အတွင်းတွင် ရပ်နေပြီး ကောင်းကင်အား မော့ကြည့်နေ၏။

“ဒီနေ့ မိုးရွာလိမ့်မယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ သူသည် အိမ် အတွင်း ဝင်သွားပြီး သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီကို ယူလိုက်သည်။

ဇောင်းအတွင်းတွင် ဖလှိုင်းက ဘေ့ဘ်ကို ကြည့်နေသည်။ “ဒီနေ့က ဗြိတိသျှ သိုးထိန်းခွေးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမယ့်နေ့ပဲ ဘေ့ဘ်၊ နောက်ပြီး မင်း အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမယ်”

သူမက ဝက်ကလေးကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ “ဒါပေမယ့် မင်း သိပ်ညစ်ပတ်နေတယ်၊ ဖုန်တွေနဲ့ ကစားပြန်ပြီလား၊ ငါ သိထားတာက မင်းက အဖြူရောင်အကောင် ခပ်ကြီးကြီး၊ အေးလေ ဘယ်သူကမှ မင်းရဲ့ အရောင်ကို ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

ထိုခဏတွင် ခြံရှင်ဟောဂက်က ဇောင်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ “လာ လာ ဝက်ကလေး၊ မင်းကို ရေချိုးပေးရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ။ သွားကြစို့” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

သူက ဘေ့ဘ်အား ရေနွေးဖြင့် ခေါင်းမှ ခြေအထိ သေသေချာချာ ရေဆေးပေးသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာပြီးနောက် ဘေ့ဘ်မှာ သန့်ပြီး ကြည့် ကောင်းသွားပေသည်။

မစ္စက်ဟောဂက်က မီးဖိုချောင်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ “နံနက် စာ ပြင်ပြီးပြီ၊ ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရှင်တို့ ကနေ့ ပြိုင်ပွဲကို သွားမလို့ မဟုတ်လား၊ ဝက်ကလေးက ရှင်နဲ့ လိုက်မှာလား၊ လူတွေက ထရပ်ကား ထဲမှာ ရှင်ကို ဝက်နဲ့အတူ မြင်ရင် ရယ်ကြလိမ့်မယ်။ သူက သိုးထိန်းခွေး

ပြိုင်ပွဲမှာ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ သူက သွားပြီး ထိုင်ကြည့်မှာလား” ဟု သူမက တရစပ်မေးနေခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး” ဟု ခြံရှင်ဟောဂက်က ခပ်တိုတို ဖြေလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူ မလိုက်ဘူးဆို” သူမက ဆက်မပြောတော့။ ခြံရှင်ဟောဂက်အား ကြည့်လိုက်၊ ဝက်ကလေး အားကြည့်လိုက်လုပ်နေ၏။ ထို့နောက် နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်အား ပိတ်လိုက်လေသည်။

နံနက်စာစားပြီးနောက် ခြံရှင်ဟောဂက်သည် သွားရန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ဖလောင်းက ကားရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး ဘေ့ဘ်က ကား၏ နောက်ဘက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

မစ္စဟောဂက်က တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လိမ္မာတဲ့ ကောင်လေး” ဟု ဘေ့ဘ်ကို ပြောလိုက်ပြီး “လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေး” ဟု ဖလောင်းကို ပြောလိုက်၏။ ခြံရှင် ဟောဂက်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး “ဒီစားစရာတွေ ယူသွားပါ။ ဒီမှာ မိုးကာအကျို၊ နောက်ပိုင်း မိုးရွာလိမ့်မယ်၊ ရှင် လမ်းသိရဲ့လား၊ ဂရုစိုက်မောင်းနော်၊ ဒီတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ မြန်မြန် မမောင်းပါနဲ့၊ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“နစ်နာရီ၊ တယ်လီဗေးရှင်းမှာ” ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က ပြောလိုက်သည်။

သူက ခြံပိုင်းအတွင်းမှ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်လေ သည်။

နစ်နာရီ ထိုးသောအခါ မစ္စက်ဟောဂက်က တယ်လီဗေး ရှင်းကြည့်ရန် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် မိုးက ရွာနေပေပြီ။ လူတစ်ယောက်က ခြံရှင်များအား ရှင်းပြနေသည်။

“ပြိုင်ပွဲ စပါမယ်၊ ခြံရှင်လုပ်တဲ့လူက ဂိတ်ဝမှာရပ်နေပါ။ ခွေးတွေက ဒီနေရာကစပြီး ပြေးရပါမယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေအနေနဲ့ ဘယ်ဘက်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ညာဘက်ကိုဖြစ်ဖြစ် သိုးတွေကို မောင်းဖို့ ပြေးနိုင်ပါတယ်။ ခွေးတစ်ကောင်ဟာ သိုးဆယ်ကောင်နဲ့ လုပ်ပြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သိုးတွေဟာ ဗီးလေချိုဂိတ်

တွေကို ဖြတ်သွားပြီး ဂိတ်ကို ပတ်ရပါမယ်။ နောက် သိုးတွေဟာ အဝေး
ဂိတ်ကိုဖြတ်ပြီး ညာကို ကွေ့ရပါမယ်။ ပြီးရင် ဂရင်းဂိတ်တွေကို ဖြတ်သွား
ရပါမယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့ပြီး ပီးလေ်ချ် သိုးလှောင်ခြံကို
သွားရပါမယ်။ သိုးငါးကောင်က ပီးလေ်ချ်သိုးလှောင်ခြံမှာ နေခဲ့ရပါမယ်။
ပြီးရင် နောက်ငါးကောင်က ဂိတ်ဝကိုဖြတ်ပြီး ကက်ချ်သို့ လှောင်ခြံသေးသေး
လေးဆီ ဝင်သွားရပါမယ် ”

“ ပြောလိုက်စမ်း၊ ပြော ပြော၊ ဒီဂိတ်ပေါက်တွေ၊ ဟိုဟာ တွေ၊ ဒီဟာတွေ
ပြောပြလိုက်စမ်း၊ ငါတို့ ဘာမြူလို့ ခြံရှင်တွေနဲ့ ခွေးတွေကို မတွေ့ရတာလဲ၊
ခြံရှင်ဟောဂက်နဲ့ ဖလိုင်ကို ငါ တွေ့ချင်တာ။ ဘော့ဘ်ကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။
သူက ထရပ်ကား ထဲမှာ နေခဲ့မှာ။ ဒီမှာ တယ်လီဗေးရှင်း အတူကြည့်ရအောင်
ဘာလို့ ဘော့ဘ်က မရှိတာလဲ။ ဒီဝက်ကလေးက တယ်လီဗေးရှင်းကြိုက်တယ်၊
များများပြောနေဟေ့၊ ပြော... ပြောသာပြော၊ ငါတော့ စကားများတာ မကြိုက်
ပေါင်၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ ငါ အလုပ်သွားလုပ်တော့မယ် ”

သူမက အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ တယ်လီဗေးရှင်းတွင် ပထမ
ခြံရှင်နှင့် သူ၏ခွေးတို့ကစ၍ ပြိုင်ပွဲဝင်နေပေပြီ။

အခန်း (၁၂)

ဟောဂက်၊ ဖလိုင်းနှင့် ဘေ့ဘ်တို့က ပထမဆုံး ခွေးပြိုင်ပွဲ ဝင်နေသည်ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ထရပ်ကားမှာ ကားရပ်သည့်နေရာ ထောင့်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ချို့၏ အောက်တွင် ရှိနေသည်။ မည်သူမှ ခြံရှင်နှင့် သူ၏ တိရစ္ဆာန်များကို မမြင်နိုင်ပေ။

“လေက အတော် တိုက်နေတယ်။ ဒီနေ့တော့ သိုးထိန်းခွေးတွေအဖို့ အင်မတန် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ကြရမှာပဲ” ဟု ခြံရှင် ဟောဂက်က တွေးနေမိ၏။ ပထမခွေးက အမှတ်တစ်ရာတွင် အမှတ်ခုနစ်ဆယ် ရသွားသည်။

ခွေးအားလုံး အမှတ်တစ်ရာရအောင် ကြိုးစားကြသည်။ စကော့တလန်မှ ခွေးများ၊ အင်္ဂလန်မှ ခွေးများ၊ အိုင်ယာလန်မှ ခွေးများ၊ ဝေလနယ်မှ ခွေးများ၊ ခွေးအားလုံး သိုးများအား မြန်မြန်မောင်းရွေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ခွေးကြီးကြီးများ၊ ခွေးသေးသေးများ၊ ခွေးမည်းမည်းများ၊ ခွေးညိုများ စုံလှသည်။ ခွေးအချို့က အခြားခွေးများထက် အမှတ်ပိုရကြသည်။ အကောင်းဆုံးခွေးက ရှစ်ဆယ့်ငါးမှတ်ရသွားသည်။

မစ္စကဟောဂက်သည် တယ်လီဗေးရှင်းရှေ့တွင် ပြန်ရောက်နေသည်။ သူမက သေသေချာချာ နားထောင်နေသည်။

“နောက်တစ်ယောက် ဆက်ပြိုင်ပါမယ်” တယ်လီဗေးရှင်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်က ပြောပြနေသည်။ “အကောင်းဆုံး ခွေးက ရှစ်ဆယ့်ငါးမှတ် များပါတယ်။ ဒါဟာ အတော် ကောင်းတဲ့အမှတ်ပါ။ ကနေ့ခွေးတွေအနေနဲ့ အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ကြရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ နောက်ထပ် ခြံရှင်တစ်ယောက် ကျန်ပါသေးတယ်”

ထို့နောက် ခြံရှင်ဟောဂက် တယ်လီဗေးရှင်းတွင် ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကိုကြည့်၊ ငါတို့ခွေး ဖလိုင်းကို ကြည့်စမ်း” ဟု သူမက ရေရွတ်နေသည်။

ထိုလူက တယ်လီဗေးရှင်းတွင် ဆက်ပြောပြနေသည်။ “အခု ဝက်နဲ့ လူက ခြံရှင်ဟောဂက်ဖြစ်ပါတယ်။ ခွေးအတွက် နာမည်က... ခွေးက ဝလိုက်တာ... ခဏစောင့်ပါခင်ဗျာ၊ ခွေးက... ဒါက ဘာလဲ... ခင်ဗျားတို့ မြင်ကြပါသလား ခင်ဗျာ”

မစ္စက်ဟောဂက်နှင့် ထောင်သောင်းများစွာသော လူများက ကွင်းထဲသို့ ကြည့်နေကြသည်။ ဖလိုင်းက ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ ပြန်သွားနေသည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝက်ကြီးတစ်ကောင်က ကွင်းထဲရှိ သူမ၏ နေရာသို့ ပြေးလာ နေပေသည်။

ဘော်ဘီက ခြံရှင်ဟောဂက်ဘေးတွင် ဆက်ပြီးစောင့်နေလိုက်၏။ အခြား ခြံရှင်များထံမှ အသံများ ဝေါကနဲ ထွက်လာသည်။ လူအချို့က ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဘော်ဘီနှင့် ခြံရှင် ဟောဂက်တို့က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် စောင့်နေကြ၏။

ထိုလူက ဆက်ပြောပြနေသည်။ “အင်း ပြိုင်ပွဲအတွက် သတင်းစာက တိရစ္ဆာန်လို့ ရေးထားပါတယ်။ ခွေးလို့ ပြောမထားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခြံရှင် ဟောဂက်အနေနဲ့ သိုးထိန်းဝက်နဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်ပါတယ်။ ဟားဟား... ကျွန်တော်တို့ ကနေ ပြိုင်ပွဲကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ အဆုံးသတ်ကြရတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဝက်ကလေးတို့ ကွင်းအလယ်သို့ ဝင်သွားသော အခါ လူတိုင်းက သူတို့အား ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

ဘော်ဘီက သိုးများ၏ နောက်ဘက်သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ သူက မြန်မြန်ပြေးသည်။ လူတစ်ချို့က ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။ သို့သော် အခြား ခြံရှင်များက သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ဘော်ဘီ၏ ခြေထောက် သေးသေးကလေးများက မြန်သထက်မြန်လာသည်။

ဘော်ဘီက သိုးများဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ သူက စကားဝှက်ကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဆိုလိုက်သည်။ “ငါတို့ နဲ့သူ အတူတူ၊ ငါတို့နဲ့

ဘာသာ ခြေခံလောကကားတွင် ဆက်ပြီးစောင့်နေလိုက်၏။

သူမ အတူတူဗျ၊ ငါတို့အားလုံး သိုးတွေပါ၊ သင်လည်း မြင်နိုင်တာ၊ ငါတို့ စာကို မတတ်သလို၊ ငါတို့ ရုပ်လို မမိုက်ဘူးဗျို့။”

မိုးက ရွာလာပြီး လေက ထန်လာသည်။ ဘေ့ဘက်က သိုးဆယ်ကောင်ကို ဂိတ်ဝတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးပေါင်း နှစ်ဆယ်က ဘေ့ဘက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က သူ အော်နေသည့်အသံကို နားစွင့်နေကြသည်။

ဘေ့ဘက် ထပ်ဆိုလိုက်ပြန်သည်။ “ငါတို့ရုပ်လို မမိုက်ဘူးဗျို့၊ ကောင်းသော မွန်းလွဲပိုင်းပါ၊ သိုးကောင်းသိုးလီမွာ အပေါင်းတို့၊ ဒီနေ့ ကျန်းခန့်သာလို့ မာကြပါရဲ့လား။ မိုးရွာစဲ အလုပ် လုပ်ရတာကတော့ မကောင်းလှပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

ဘေ့ဘက် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသော သိုးများ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သူ စကားဝှက်ကို ဘယ်လိုသိသလဲ၊ အင်မတန် ယဉ်ကျေးတဲ့ဝက်ပဲ”

“ဝံပုလွေဆိုးတွေနဲ့ မတူဘူး” ဟု သူတို့က ပြောဆိုနေကြသည်။

“မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ငါတို့ မင်းကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ၊ သူငယ်လေး”

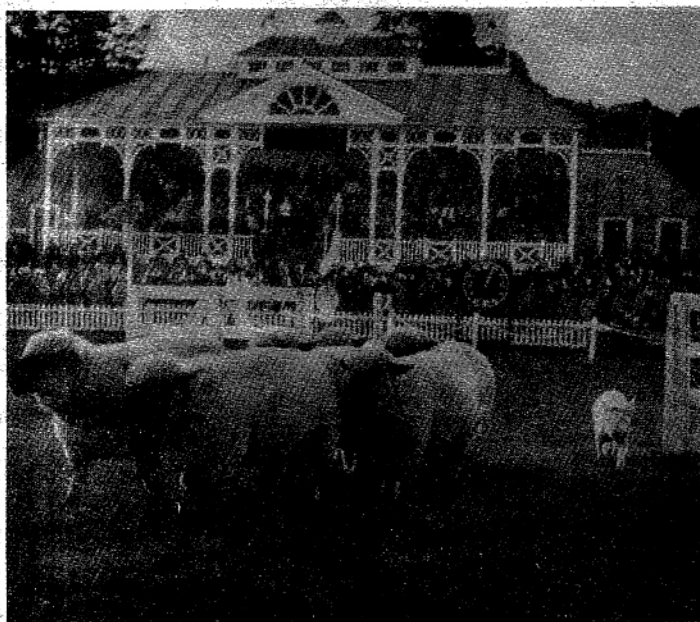
ခပ်မြန်မြန်ပင် ဘေ့ဘက်က သူတို့အား ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့အားလုံး ယဉ်တွဲပြီး သွားနိုင်ကြပါသလား၊ သိပ်လည်း မမြန်ပါနဲ့၊ သိပ်လည်း မနှေးပါနဲ့၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ ဗီလေချိုဂိတ်တွေကို ဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားကြပါ။ နောက် ညာကိုကျွေ့ပြီး အဝေးဂိတ်ကို ဖြတ်ဝင်သွားကြပါ။ ပြီးရင် ဂရင်းဂိတ်တွေကို ဖြတ်ကြပါ။ နောက်တစ်ခါ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်ဘက်ကိုကျွေ့ပြီး ဗီလေချိုသိုးလှောင်အိမ်ထဲကို ဝင်ကြပါ။ နောက် အကြီးဆုံး ငါးကောင်က ကက်ချို သိုးလှောင်အိမ်ထဲကို ဂိတ်ကိုဖြတ်ပြီး ဝင်ကြပါ”

လူများ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ မစွက်ဟောဂက်က အိမ်မှ စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဝက်က ဘာလုပ်မလို့လဲ” လူတိုင်းက သိချင်နေကြသည်။

ရုတ်ချည်းပင် သိုးများက ဗီလေချိုဂိတ်ဝများကို ဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ ဘေ့ဘက်က သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူတို့က ခေါင်းများကို

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့အားလုံး ယှဉ်တွဲပြီး သွားနိုင်ကြ ပါသလား။ သိပ်လည်း မမြန်ပါနဲ့၊ သိပ်လည်း မနှေးပါနဲ့။”

မော့ထားပြီး နှစ်ကောင်တစ်တွဲ အတူတူလျှောက်သွားကြသည်။ အမှတ် နှစ်ဆယ်။

သူတို့က ညာဘက် ကွေ့လိုက်သည်။ သူတို့က ဘော်ဘိုကို ကြည့်လိုက် ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် အဝေးဂိတ်များကို ဖြတ်ကျော်သွားကြ၏။ ကောင်းသည့် အမှတ်လေးဆယ်။

ယခုအခါ ဘယ်သူမှ မရယ်ကြတော့။ သိုးဆယ်ကောင်သည် နှစ်ကောင်ချင်း ဂရင်းဂိတ်များကို ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ကောင်းလှ ပေသည်။ အမှတ်ခြောက်ဆယ်။

ယခုအခါ ပို၍ ခက်သောအလုပ်ဖြစ်သည်။ သိုးများသည် ညာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ပြီး ဗီးလေ်ချ် သိုးလှောင်အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ အမှတ် ရှစ်ဆယ်။

ကမ္ဘာကျော်သိုးထိန်းတက်ကလေး

ယခု ဘယ်သူမှ မရယ်တော့ပေ။ လူတိုင်းက တညီတည်း ပြောနေကြ ပေပြီ။

“သူ တော်တယ် မဟုတ်လား”

“လုပ်ချက်ကတော့ လှပျံ့ကွာ”

“သို့သော် သိုးငါးကောင်ကို သူ ကက်ချ်လှောင်အိမ်ထဲ သွင်းနိုင်ပါ့ မလား၊ ငါးမှတ်ရထားတဲ့ ရွေးထက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဘော်က ဗီးလေ့ချ် သိုးလှောင်ရုံအပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေလိုက်၏။ ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ့နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘော်က ခြံရှင်ဟောဂက် ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

မစ္စက်ဟောဂက်က စောင့်နေသည်။

ပြိုင်ပွဲရှိ လူတိုင်းကလည်း စောင့်နေသည်။

ဘော်က သူ၏ သိုးများဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျားတို့ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ သိုးကောင်း သိုးလိမ္မာများခင်ဗျာ။ အခု ကျွန်တော် အကြီးဆုံး သိုးငါးကောင်ကို လိုချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဂိတ်ဝကနေ ကက်ချ်သိုးလှောင်အိမ်ထဲကို ဝင်ကြပါခင်ဗျား။ ကျန်တဲ့ငါးကောင်က ဒီမှာ စောင့်နေကြပါ။ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်နိုင်ကြပါပြီလား”

“အေး”ဟု သူတို့က ပြောလိုက်ကြပြီး သိုးကြီးငါးကောင်က ကက်ချ် သိုးလှောင်အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အမှတ် တစ်ရာ။ ဘော်အတွက် အမှတ်တစ်ရာ။

လူတိုင်းက ထအော်လိုက်ကြသည်။ မစ္စက်ဟောဂက်မှာ အလွန်ပျော် သွားသည်။

“ဘော် ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ပြီ၊ ဘော် လုပ်ခဲ့ပြီ၊ အမှတ် တစ်ရာရပြီ”ဟု သူမက အော်နေသည်။

ထရပ်ကားပေါ်မှ ဖလိုင်းက ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဘော်ကို မြင်နေရ၏။

“သူ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘော်သည် အမှတ်တစ်ရာ

အမှတ် တစ်ရာ။ ဘောင်အတွက် အမှတ်တစ်ရာ။

ရသွားပေပြီ။ သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး”ဟု သူမက အော်လိုက်သည်။

ခြံရှင်ဟောဂက်နှင့် ဘောင်တို့က အတူတူ ရပ်နေကြသည်။ မိုးမှာ တိတ်သွားပေပြီ။ လေမှာလည်း ရပ်သွားခဲ့ပေပြီ။ အခုအခါ နေသာနေပေပြီ။

ခြံရှင်ဟောဂက်က သူ၏ သိုးထိန်းဝက်ကလေးအား ပြောလိုက်သော စကားကိုမူ မည်သူမှ မကြားလိုက်ကြချေ။

“ကောင်းလိုက်လေ ဝက်ကလေး၊ မင်းဟာ အတော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ပါပဲ”ဟု သူက ပြောလိုက်လေသည်။

